

KAHRAMANLIK SALDIRISI

FELSEFE YÜĞÜ 6. KİTAP

MORGAN RICE

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice

Kahramanlık Saldırısı

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Kahramanlık Saldırısı / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Felsefe Yüzüğü)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (Felsefe Yüğü 6. Kitap), Thor çalınan Kader Kılıcı'nı geri almak ve Halka'yı kurtarmak için İmparatorluk'un daha da derinliklerine doğru görevine devam eder. O ve arkadaşları beklenmedik bir trajediyle karşılaşp birbirine bağlı gurubunun bir üyesini kaybedeler ve geriye kalan arkadaşları zorluklarla birlikte yüzleşeceklerini ve aşacaklarını öğrenirken eskisinden bile fazla yakınlaşırlar. Yolculukları onları ıssız Tuz Tarlaları, Büyük Tünel ve Ateş Dağları'nın dâhil olduğu yeni ve egzotik diyarlara götürürken, her köşe başında onları bir sürü beklenmedik canavarla karşılaşırlar. Thor o güne kadar aldığı en ileri seviyeli eğitimden geçerken becerileri gelişir ve hayatta kalmak istiyorsa eskisinden de etkili güçleri geliştirmesi gerekecektir. Nihayet, hep birlikte Kılıç'ın nereye götürüldüğünü öğrenirler ve onu geri alabilmek için İmparatorluk'taki en korkulan yere gitmeleri gerektiğini öğrenirler: Ejderhalar Diyarı. Halka'daysa, Gwendolyn ağır ağır iyileşir ve uğradığı saldırıdan sonra derin bir depresyonla mücadele eder. Kendrick ve diğerleri imkânsız görünen şartlara rağmen, onun şerefi için savaşacaklarına yemin ederler. Böylece, Silesia'yı özgür kılmak ve Andronicus'u fethetmeye çalışırlarken, Halka tarihindeki en muhteşem savaşlardan biri yaşanır. Bu arada, Godfrey kendisini kılık değiştirmiş bir halde düşman cephelerinin ardında bulur ve kendine has bir biçimde kendisini tanımaya, bir savaşçı olmanın ne anlama geldiğini öğrenmeye başlar. Gareth hayatta kalmayı başarır ve Andronicus tarafından yakalanmamak için tüm kurnazlıklarını kullanırken, Erec Savaria'yı Andronicus'un yaklaşan istilasından ve aşkı Alistair'i kurtarmak için canı pahasına savaşır. Argon yasak olanı yapıp insanların işlerine karışarak büyük bir bedel öder. Gwendolyn'se hayatından vaz mı geçeceğine, yoksa eski Sığınma Kulesi'nde bir rahibe olarak inzivaya mı çekileceğini karar vermesi gerekir. Ama tüm bunlar Thor'un hayretler verici bir biçimde gerçek babasının kim olduğunu öğrenmesinden önce gerçekleşmez. Thor ve diğerleri görevi sağ salim tamamlayabilecek mi? Kader Kılıç'ını alabilecekler mi? Halka Andronicus'un istilasından kurtulacak mı? Gwendolyn, Kendrick ve Erec'e ne olacak? Thor'un gerçek babası kim? KAHRAMANLIK SALDIRISI sofistike dünya oluşumuyla

ve özellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırsa ve ihanete dair destansı bir öykü. Şeref ce cesaretle, kaderle ve yazgıyla, büyücülükle ilgili bir öykü. Bizleri asla unutmayacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götüren bir fantezi. 70,000 sözcükten oluşuyor.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	10
İKİNCİ BÖLÜM	14
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	19
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	23
BEŞİNCİ BÖLÜM	25
ALTINCI BÖLÜM	30
YEDİNCİ BÖLÜM	32
SEKİZİNCİ BÖLÜM	36
Конец ознакомительного фрагмента.	39

Morgan Rice

Kahramanlık Saldırısı (Felsefe Yüğü 6. Kitap)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—*Kirkus Reviews*

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

--*San Francisco Book Review*

“Aksiyon dolu Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

“Sürpizlerle dolu bir fantezi Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

--*Midwest Book Review*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

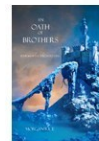
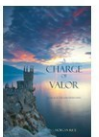
KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)
VAMPİR GÜNLÜKLERİ
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Telif Hakkı Sahibi Morgan Rice © 2013

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı ya da bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen paylaşmak istediğiniz kişiler için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Telif hakları Sergii Votit'e ait Jacket resmi, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

*"Korkaklar ecelleri gelmeden pek çok kez ölürlər.
Cesurlar ise ölümü yalnızca bir kez tadarlar."*

*--William Shakespeare
Julius Caesar*

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn yüzü çimlere gömülü olarak çıplak teninde soğuk kış rüzgârını hissediyordu, gözlerini yavaşça kırıştıtararak açtığında aklı biraz yerine geldi. Artık çok uzakta kalan, ayçiçekleriyle dolu o sıcak diyarıydı. Yanında Thor ve babası vardı, gülüyorlardı çok mutlulardı. O dünyadaki her şey mükemmeldi.

Şimdi ise gözlerini açtığında gördüğü bu dünya nasıl bu kadar farklı olabilirdi? Bu sert ve soğuk topraklarda yatarken tepesinde duran ve yavaşça üstünü başına toplayan babası değildi, Thor da değildi. Bu canavar McCloud'un ta kendisiydi. Gwendolyn'le işini bitirdikten sonra yavaşça ayağa kalktı pantolonunu ilikledi ve tatmin olmuş bir ifadeyle aşağıya baktı.

Birden her şey aklına üşüştü. Andronicus'a ve ihanetine teslim olmuştu. McCloud tarafından saldırıya uğramıştı. Ne kadar saf olduğunu anladığında yanakları kıpkırmızı oldu.

Tüm vücudu ağrı içinde orada uzanırken kalbi daha önce hiç bilmediği şekilde kırılmıştı, ölmek istiyordu.

Gözlerini daha ileriye diktiğinde Andronicus'un ordusunu gördü, sayısız askerin bu sahneyi izlemiş olduğunu görünce Gwendolyn'in utancı katlanmıştı. Bu yaratığa asla teslim olmamalıydı. Şimdi savaşarak ölmüş olmayı dilerdi.. Kendrick ve diğerlerini dinlemeliydi. Andronicus, Gwendolyn'in kurban edilme korkusuna oynamıştı ve o buna kanmıştı. Şimdi bakınca keşke savaş alanında kozlarını paylaşırsalardı, savaşta ölse bile en azından bu dünyadan haysiyeti ve onuru bozguna uğramadan ayrılmış olurdu.

Gwendolyn şunu kesin olarak biliyordu: Hayatında ilk defa ölmek üzereydi ama bu onu rahatsız etmiyordu. Artık ölüm umurunda değildi, tek umurunda olan kendi istediği şekilde ölmektir ancak henüz hayatını bırakmaya hazır değildi.

Yüzükoyun yatarken gizlice uzandı ve yerden aldığı bir çamur parçasını elinde yumru yaptı.

"Kadın, artık kalkabilirsin" diye emretti kabaca McCloud. "Seninle işim bitti, şimdi sıramı diğerleri alsın."

Gwen elindeki yumruyu öyle bir sıktı ki parmak boğumları beyaza döndü, bunun işe yaraması için dua etti.

Hızlı bir hareketle döndü ve çamur yumrusunu McCloud'un gözlerine fırlattı.

McCloud hiç beklemediği bu hareket karşısında çığlık attı ve geriye doğru tökezledi. Elleriyle gözlerine kaçan çamuru silmeye çabaladı.

Gwen bu avantajı kullandı. Kral'ın Kalesi'nde büyütülürken Kralın savaşçıları tarafından yetiştirilmişti. Ona, düşman kendini kurtaramadan önce ikinci kez saldırması gerektiğini öğretmişlerdi. Asla unutmadığı bir başka şey daha öğretmişlerdi: silahlı olsa da olmasa da aslında her zaman silahlı olduğunu. Çünkü her zaman düşmanın silahını kullanabilirdi.

Gwen uzanarak McCloud'un belindeki hançeri aldı, havaya kaldırarak bacaklarının arasına sapladı.

McCloud çığlık çığlığa bağırmaya devam etti, bu sefer ellerini gözünden uzaklaştırarak kasıklarını tuttu. Eğilip hançeri çıkarırken bacakları arasından akan kanlar sel oldu.

Darbenin tam isabeti Gwen'i heyecanlandırdı, en azından küçük de olsa intikamını almıştı. Ancak şaşırtıcı olan her hangi birini yere serecek bu yaranın onu bir nebze olsun yavaşlatmamış olmasıydı. Bu canavar dur durak bilmiyordu. Tam da hak ettiği yerden onu kötü yaralamış ama bu onu öldürmemiş hatta kapaklanmasına bile yetmemişti.

Aksine, McCloud üstünden kanlar akan hançeri saplandığı yerden çıkardı Gwen'e küçümseyen bir ifade ve ölüm dolu bir bakış fırlattı. Ona doğru eğilirken titreyen ellerinde hançeri tutuyordu, Gwen zamanının geldiğini anladı. En azından hayata veda ederken küçük tatminiyle beraber göçecekti.

"Şimdi kalbini söküp sana yedireceğim" dedi. "Gerçek acı neymiş öğrenmeye hazırlan."

Gwendolyn hançerin ucuyla gelecek acı dolu ölüme kendini hazırlamaya çalıştı.

İşte o anda bir çığlık koptu, şok dalgası bünyesini anlık olarak terk edince Gwendolyn bu çığlığı kendisinin çıkarmadığını anladı. Çığlığı McCloud atmıştı: acı içinde bağıyordu.

Gwen ellerini indirdi ve kafası karışmış bir halde yukarı baktı. McCloud hançeri düşürdü. Gwen durmadan gözlerini kırptırıyor olan biteni anlamaya çalışıyordu.

McCloud orada öylece dikiliyordu, gözüne bir ok saplanmıştı. Can havliyle bağırıp göz yuvasından kanlar fışkırırken bir elini kaldırdı ve oku tuttu. Gwen anlayamıyordu. McCloud vurulmuştu. Ama bu nasıl olmuştu? Onu kim vurmuştu?

Okun geldiği yöne baktığında, kalabalık bir grup askerin arasında saklanırken elinde yayıyla Steffen'ı gördü ve kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Daha kimse bir şey anlayamadan Steffen teker teker altı ok daha attı, McCloud'un yanında duran altı asker boğazlarını delip geçen okların hedefi olmuşlardı.

Steffen daha fazla ok atmak için arkasına uzandı ancak sonuçta onu fark eden kalabalık grup tarafından saldırıya uğradı. Askerler onu yere yatırarak yumruklamaya başladılar ve etkisiz hale getirdiler.

Hala çığlık atan McCloud döndü ve kalabalıktan kaçtı. Hayret ki hala ölmemişti. Oysa Gwen'in tek dileği can çekişerek ölmesiydi.

Gwen Steffen'e, tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettardı. Ölümünün bugün burada bir başkasının elinden geleceğini biliyordu ama en azından bu McCloud olmayacaktı.

Andronicus görünüp yavaşça Gwendolyn'e doğru yürürken askerler sustu. Yerde yatarken ona yaklaşmasını izledi. Karşısına çıkan koca bir dağ gibi inanılmaz derecede uzun görünüyordu. Askerler arkasında kaldı, savaş alanına ölüm sessizliği hakimdi duyulan tek ses yer yüzünü kamçılayan rüzgardı.

Andronicus bir kaç adım ötede durarak ifadesiz bir şekilde gözlerini Gwen'e dikti. Uzanarak boynunda asılı kafalara parmaklarıyla dokundu. Göğsünden ve boğazından hırıltıyla karışık bir ses yükseldi. Hem kızmış hem de şaşırmış gibiydi.

Yavaşça " Büyük Andronicus'a meydan okudun" dedi. Tüm kamp kadim ve derinden gelen her bir kelimeyi dinliyordu. Hakim sesi tüm ovada yankılanıyordu. "Cezana katlansaydın her şey daha kolay olurdu. Şimdi gerçek acının ne demek olduğunu öğrenmek zorundasın."

Andronicus, uzandı ve Gwen'in daha önce hiç görmemiş olduğu uzunlukta bir kılıç çıkardı. Herhalde 2,5 metre vardı, kabzasından çıkarırken yaydığı ses savaş alanında yankılandı. Havaya kaldırdı ve ışığa doğru tuttu, kılıçtan yansıyan ışık o derece güçlüydü ki Gwen kör olacağını sandı. Andronicus kılıcı elinde evirip çevirirken sanki ilk kez görüyormuş gibi ilgiyle inceledi.

"Doğuştan soylu bir kadınsın," dedi. "Bu yüzden soylu bir kılıçla ölmen yerinde olacaktır."

Andronicus iki adım öne geldi, iki eliyle sapından tutarak kılıcı daha da yükseğe kaldırdı.

Gwendolyn gözlerini kapadı. Rüzgarın ıslığını duydu artık otların her yaprak hareketini duyumsuyordu ve işte hayatından rastgele hatıralar gözünün önüne doluyordu. Hayatının tamamlandığını, bugüne kadar yaptığı ve sevdiği her şeyi hissetti. Son düşüncelerini Thor'a ayırdı. Elini boynuna götürerek Thor'un verdiği kolyeyi sıkıca tuttu. İçinden yayılan sıcacık gücü hissedebiliyordu. Bu kırmızı taşı verirken Thor'un söyledikleri kulaklarında yankılandı: Bu taş hayatını kurtarabilir. Yalnızca bir defa.

Taşı daha sıkı tuttu, kalbi avucunun içinde atıyordu. Tanrı'ya benliğinin her bir hücresiyle dua etti.

Lütfen Tanrım, bu taşın işe yaramasını sağla. Lütfen, sadece bu seferlik beni kurtar ve Thor'u tekrar görmeme izin ver.

Andronicus'un kılıcının kendisini bulmasını beklerken Gwendolyn gözlerini açtı ancak gördükleri karşısında şaşkına döndü. Andronicus orada donmuş kalmış sanki birinin gelişini izliyormuşçasına Gwendolyn'in omuzlarından ileri bakıyordu. Şaşırmış hatta akli karışmıştı ve bu kesinlikle onda görmeyi beklemediği bir ifadeydi.

Gwendolyn'in arkasından çınlayan ses "Şimdi silahını indireceksin," dedi.

Gwendolyn duyduğu ses karşısında çarpılmışa döndü. Bu sesi tanıyordu. Sesin geldiği tarafa baktığında babası kadar yakından tanıdığı bu kişinin orada durması onu şok etmişti.

Argon.

İşte orada, beyaz kıyafeti ve beyaz başlığı içinde, Gwen'in daha önce hiç görmediği kadar büyük bir gerilimle parlayan gözleri Andronicus'a sabitlenmişti. Gwen ve Steffen bu iki titanın arasında yerde yatıyorlardı. Muazzam güçlere sahip, biri karanlığa diğeri de ışığa ait olan bu iki yaratık karşı karşıya duruyordu. Gwen kafasının üzerinde devam eden bu ruhani savaşı neredeyse elleriyle tutabilirdi.

Andronicus sırtarak "İndirecek miyim?" diyip dalgasını geçti.

Ancak Gwen, Andronicus sırtırken dudaklarının titrediğini ve ilk defa gözlerinde korkuya benzer bir şey olduğunu fark etti. Buna şahit olacağı asla aklına gelmezdi. Andronicus Argon'u biliyor olmalıydı. Bildiği şey her neyse dünyadaki en kudretli adamı korkutmaya yetiyordu.

Argon sakince "Kıza daha fazla zarar vermeyeceksin" dedi "Teslimiyetini kabul et." Bir adım daha yaklaştı, gözleri parlarken hipnotize ediciydi. "Halkına dönmesine izin vereceksin ve dilerlerse halkı teslim olacak. Sana bunu bir kez söylüyorum. Kabul edersen akıllılık edersin."

Andronicus Argona'a baktı kararsız kalmış gibi gözlerini birkaç defa kırptı.

Sonra nihayet kafasını geriye attı ve korkunç bir kahkaha patlattı. Bu Gwen'in şimdiye kadar duyduğu en yüksek ve en karanlık kahkahaydı. Tüm alanı doldurması yetmezmiş gibi sanki ilerleyerek gökyüzüne uzandı.

"Büyücü numaraların bana sökmez yaşlı adam," dedi Andronicus. "Kudretli Argon'u bilirim. Bir zamanlar gücün vardı. Tüm adamlardan, ejderhalardan hatta gökyüzünden bile daha kudretliydi, ya da böyle söylerlerdi. Ancak artık zamanın geçti. Yeni bir zamandayız. Şimdi zaman Yüce Andronicus'un zamanı. Sen artık başka bir zamanın, MacGil hükümdarlığının kalınıtısısın, o zamanlar ki büyü güçlü ve Halka yenilmezdi. Fakat kaderin Halka'ya bağlı ve Halka da artık güçsüz. Aynen senin gibi. Bana meydan okuduğun için aklına şaşıyorum yaşlı adam. Şimdi bunun acısını çekeceksin. Yüce Andronicus'un gücünü artık öğreneceksin."

Andronicus küçümser tavrıyla kılıcını yeniden kaldırarak Gwendolyn'e doğrulttu bu sefer gözlerini Argon'a dikmişti.

Dedi ki " Kızı gözlerinin önünde yavaşça öldüreceğim." "Sonra da kamburun icabına bakacağım. Ardından da yüceliğimin yürüten bir sembolü olarak kalman için seni sakat fakat hayatta bıracağım."

Andronicus kılıcı kafasına indirirken Gwendolyn kendini ölüme hazırlamaya çalıştı ve vücudunu yana attı.

Aniden bir şey oldu. Sanki koskoca bir alev topunun sesi gibi habayı kesen bir ses duydu, bu sesi Andronicus'un çığlığı takip etti.

Gözlerini açtı, Andronicus'un acıyla buruşan yüzüne, kılıcını düşürüp yere çömelmesine inanmayan gözleriyle bakarak olan biteni izlemeye başladı. Argon öne bir adım attı ve sonra bir tane daha; mor renkli bir ışık yayan avucunu ileri uzatmıştı. Giderek büyüyen renk topu, Argon ifadesiz bir yüzle Andronicus'a doğru yürümeye ve git gide yaklaşmaya devam ederken Andronicus'u sarmaladı.

Işık Andronicus'u içine alırken Andronicus topun içine kıvrıldı.

Adamları nefeslerini tutmuştu ve hiç biri yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Korkmuşlardı ya da Argon onları güçsüz kılmak için bir çeşit büyü yapmıştı.

"DURDUR!" diye bağırdı Andronicus ellerini kulaklarına götürerek. "SANA YALVARIYORUM!"

"Kıza daha fazla zarar vermeyeceksin," dedi Argon yavaşça.

"Kıza daha fazla zarar vermeyeceğim!" diye tekrar etti Andronicus, transa girmiş gibi.

"Onu şimdi serbest bırakacaksın ve halkına dönmesine izin vereceksin."

"Onu şimdi serbest bırakacağım ve halkına dönmesine izin vereceğim."

"Halkının teslim olması için onlara bir şans vereceksin."

“Halkının teslim olması için onlara bir şans vereceğim!” diye haykırdı. “Lütfen! Ne istersen yaparım!”

Argon derin bir nefes aldı ve sonunda durdu. Kolunu yavaşça indirirken elindeki ışık yok oldu.

Gwen ona sarsılarak baktı; Argon’u eylem halinde hiç görmemişti ve sahip olduğu kudreti anlamakta güçlük çekiyordu. Gökyüzünün ortadan ikiye ayrılmasını izlemek gibi bir şeydi bu.

“Eğer tekrar karşılaşsak yüce Andronicus” dedi Argon yavaşça, yerde yatarak sızlanan Andronicus’a “bu sefer ölümün en karanlık krallığına yapacağın yolculuk için görüşeceğiz.

İKİNCİ BÖLÜM

Thor İmparatorluk askerlerinden kendini kurtarmak için mücadele ediyordu, bir zamanlar kardeşi olarak gördüğü Durs'un kılıcının onu öldürmek için kalktığını çaresizce izledi.

Thor gözlerini kapadı ve artık zamanın geldiğini bilerek kendini hazırladı. Bu kadar aptal olduğu ve bu kadar güvendiği için kendini hırpaladı. Başından beri ona tuzak kurmuşlar kurbanlık koyun muamelesi yapmışlardı. Daha da fenası, lider olarak diğer çocuklar Thor'un rehberliğine güveniyorlardı. Sadece kendini hayal kırıklığına uğratmakla kalmamış diğerlerini de kendisiyle birlikte bela içine sürüklemişti. Safılığı, fazla güven duyması hepsinin hayatını tehlikeye atmıştı.

Thorgin mücadele ederken, gücü çağırarak için varını yoğunu ortaya koydu ve içinde derinlerde bir yerlerde bunu bulmak için uğraştı. Sadece ipleri kopartsa ve karşı koysa bu bile ona yeterdi.

Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın güç gelmiyordu. Kendi dirayeti de onu tutan tüm askerlerden kurtulmak için kâfi değildi.

Thor rüzgarın suratını okşadığını hissetti. Durs kılıcını indirirken, çeliğin o apansız darbesi için kendini hazırlamaya çalıştı. Ölmeye hazır değildi. Zihninde Gwendolyn'i gördü, Halka'da onu bekliyordu. Onu yüz üstü bıraktığını hissediyordu.

Thor aniden etin etle buluşma sesini duydu gözlerini açtığında hala hayatta olduğuna şaşırı. Durs'un kolu havada donmuş kalmıştı, heyhüla gibi bir İmparatorluk askeri Durs'a tepeden bakıyor ve bileğini tutuyordu. Durs'un boyutlarına bakınca bunun olmasının çok da kolay olmadığı söylenebilirdi. Thor'un kafasına kılıcı sokmasına sadece santimetre kala Durs'un bileğini sıkıca kavramış tutuyordu.

Durs İmparatorluk askerine şaşkınlıkla dönüp baktı.

"Liderimiz ölmelerini istemiyor," dedi asker belirsiz bir mırıldanmayla. "Onları canlı olarak tutsak etmemizi istiyor."

Durs karşı çıkarak "Bize kimse böyle söylemedi," dedi.

Dross "Onları öldürmek için anlaşılmıştık!" diyerek arka çıktı.

"Anlaşma şartları değişti," diye karşılık verdi asker.

Drake haykırarak "Bunu yapamazsınız!" dedi.

Gürleyen sesle ona dönerek "Yapamaz mıyız?" diye sordu. "İstedığımızı yaparız. Hatta artık sizler de bizim esirimizsiniz." dedi. Gülümsüyordu. "Fidye için ne kadar çok Lejyon alırsak o kadar iyi."

Durs askere baktı, yüzü kızgınlıktan kıpkırmızıydı ve bir an sonra düzinelerce İmparatorluk askeri üç erkek kardeşin üstüne çullanınca kargaşa çıktı. Askerler kardeşleri yere yatırdı ve bileklerinden bağladılar.

Thor bu kaostan yararlanarak döndü ve Krohn'u aramaya başladı. Bir kaç adım ötede sadık biçimde onu gölgelerin içinde pusuda beklerken buldu.

"Khron yardım et bana!" diye bağırdı Thor. "ŞİMDİ!"

Khron hırıldayarak eyleme geçti, havada döndü ve Thor'un bileğini tutan İmparatorluk askerinin boğazına dişlerini geçirdi. Thor askerin elinden kurtuldu, özgür kalana ve kılıcını alana dek Krohn bir askerden diğerine geçti onları ısırıp ve pençeledi. Tek bir hareketle dönerek üçünün kafasını kopardı.

Thor en yakınında olan Reece'e okunu fırlattı ve onu esir tutan askeri kalbinden vurarak özgür kalmasını ve kılıcını çekerek dövüş katılmasını sağladı. İkisi aceleyle Lejyon kardeşlerine koşup onları tutsak eden askerlere saldırarak Elden, O'Connor, Conval ve Conven'in serbest kalmasını sağladılar.

Diğer askerler Drake, Durs ve Dross'u zapt etmekle meşguldü ve ancak arkalarını döndüklerinde geç de olsa olan biteni gördüler. Thor, Reece, O'Connor, Elden, Conval ve Conven serbestti ve hepsinin elinde silahları vardı. Ancak askerler sayıca üstündü ve Thor bunun kolay bir

dövüş olmayacağını farkındaydı. En azından artık dövüşme şansları vardı. Hepsi cesurca ve hiç düşünmeden düşmana saldırdı.

Yüz İmparatorluk askeri karşı ataktaydı ve Thor tepesinde tiz bir çığlık duydu, kafasını kaldırdığında karşısında Estopheles'i gördü. Şahin aşağı dalarak lider İmparatorluk askerinin gözlerini tırmaladı. Asker yalpalayarak yere yığıldı. Estopheles diğer askerleri de pençeleyerek tek tek yere serdi.

Saldırı sırasında Thor sapanına taş yerleştirip savurarak bir askerin şakağına isabet ettirdi. Asker, onlara yetişmeden yere serildi. O'Connor ölümcül bir doğrulukla iki okunu ateşledi, Elden iki askerin etini delip geçen mızrağını attı, askerler ayaklarının dibine yığıldı. İyi bir başlangıç yapmışlardı ancak öldürmeleri gereken yüz asker daha vardı.

Savaş çığlıklarıyla alanın ortasında iki grup buluştu. Thor, ona öğretildiği gibi belirli tek bir askere odaklandı, bulabildiği en iri ve en acımasız olanını seçerek kılıcını yukarı kaldırdı. Thor'un kılıcı askerin zırhına çarparak darbeyi engellediğinde metallerin çarpışmasından dolayı yüksek bir ses duyuldu ve adam anında Thor'un kafasına savaş baltasını indirdi.

Thor yalpaladı ve balta yere doğru düşerken belinden hançerini çıkararak askere sapladı. Adam yere yığıldı, ölmüştü.

Thor iki saldırganın kılıçlarından korunmak için kalkanını zamanında kaldırdı, askerlerden birini kalkanını kullanarak öldürdü. Diğerine vurmak üzereyken arkadan sırtını yaracak kılıcı göz ucuyla fark etti, hemen arkasını dönerek kalkanıyla saldırıyı engelledi.

Thor'a her taraftan saldırılıyordu, sayıca üstünlerdi ve tek yapabileceği bu vuruşlardan kendini koruyabilmektir. Saldıracak kadar zamanı ve enerjisi kalmamıştı sadece kendini savunabiliyordu. Sayıları artan askerler ona saldırmak için akın akın geliyordu.

Thor şöyle bir baktığında Lejyon kardeşlerinin de aynı açmazda olduklarını gördü: hepsi bir veya iki askeri öldürmüştü ancak sayıca azdılar ve bunun bedelini her taraflarına aldıkları küçük yaralarla ödüyorlardı. Krohn'un sıçrayış ve saldırılarına, Indra'nın kayaları alıp asker grubuna savurarak onlara yardım etmesine rağmen Thor kaybettiklerini görüyordu. Etraflarının çevrilip öldürülmeleri an meselesiydi.

"Bizi çöz!" dedi bir ses.

Thor döndüğünde birkaç adım ötede diğer kardeşleriyle bağlanmış olan Drake'i gördü.

Drake "Bizi çöz!" diye tekrarladı "biz de onlarla savaşmana yardım edelim! Davamız aynı!"

Thor bu sefer savaş baltasından gelen bir başka şiddetli vuruşu daha savurmak için kalkanını kaldırırken, üç çift el daha olsa bunun çok işine yarayacağını fark etti. Onlar olmadan tüm bu askerleri yenme şansları yoktu. Thor üç kardeşe artık güvenemeyeceğini biliyordu ancak geldikleri noktada kaybedecekleri bir şey yoktu. Nihayetinde üç kardeşin o akşam dövüşmeleri için kendilerince sebepleri vardı.

Thor bir kılıç darbesini daha savurduktan sonra dizlerinin üstüne çökerek kalabalıktan biraz öteye, üç kardeşe doğru yuvarlandı. Sıçradı saldırılardan koruyarak kılıçlarını alıp gruba katılana kadar her birinin ipini tek tek çözdü.

Drake, Dross ve Durs kalabalık İmparatorluk askerlerini yararak, kılıçlarını saplayarak ve keserek onlara saldırdılar. Hepsi heybetli ve yetenekliydi, İmparatorluk askerlerini savunmasız yakalayarak hemen anında bir kaçını öldürdüler ve avantaj sağladılar. Yaptıklarından sonra Thor onları serbest bıraktığı için kendini karmaşık hissediyordu, ancak bu şartlar altında en iyi seçim buydu. Ölmekten daha kötü olamazdı.

Şimdi kalan yaklaşık sekiz askere karşı dokuz kişilerdi. Olasılıklar hala ürkütücüydü fakat en azından önceki durumlarına kıyasla daha iyiydi.

Lejyon kardeşler aldıkları eğitim doğrultusunda geri çekildiler. Yüzlük zamanında, etrafları çevriliyken ve düşman sayıca üstünken bile dövüşe devam etmeleri için eğitildikleri sayısız zamanda Kolk ve Brom'un onlara öğrettikleri gibi yaptılar: geri çekilip dar bir çember oluşturdular, sırtları birbirlerine dönük olarak İmparatorluk askerleriyle tek vücut olarak dövüşmeye başladılar. Ekstra

gelen üç savaşçı nedeniyle daha cesur hareket ettiler ve her biri daha önce hiç olmadığı kadar kuvvetle ve cesaretle saldırdı.

Conval topuzunu savurarak düşmana tekrar tekrar saldırdı ve zinciri elinden çıkmadan önce üç İmparatorluk askerini yere sermeyi başardı. Kardeşi Conven ise normal güzle saldırdı. Aşağısını hedef alarak askerlerin bacaklarını metal topla paramparça etti. O'Connor bu kısa mesafede yayını kullanamazdı ancak belinden iki hançer çıkararak kalabalığa fırlattı ve iki askeri öldürdü. Elden savaş baltasını ustalıklı kullanarak etrafındakilere ağır darbeler indirdi. Thor ve Reece ise kılıçlarıyla darbeleri savuşturup maharetle bertaraf ettiler. Bir an geldi artık Thor iyimser hissetmeye başlamıştı.

Sonra, Thor göz ucuyla onu rahatsız eden bir şeyi fark etti. Üç kardeşten birinin döndüğünü ve Lejyon dairesi içinden saldırıya geçtiğini gördü. Thor döndüğünde Durs'ü gördü. Durs, saldırıya geçmişti ama bir İmparatorluk askeri için değil, kendisi için. Thor'a saldıracaktı. Tam arkasından.

Her şey çok hızlı gelişti ve önünde iki İmparatorluk askeriyle savaşan Thor bu sefer zamanında dönemedi.

Thor ölmek üzere olduğunu biliyordu. Safça iki kere inandığı ve bir zamanlar erkek kardeşi bildiği çocuk tarafından sırtından bıçaklanmak üzereydi.

Birden Conval, Thor'u korumak için belirdi. Durs Thor'un arkasından kılıcını indirirken Conval'ın göğsünü hedef almış oldu.

Thor döndü ve "CONVAL!" diye haykırdı.

Conval orada öylece donmuş bir şekilde, gözlerinde ölüm boşluğu, kalbine saplanan kılıca doğru bakıyordu. Göğsünden kanlar fışkırıyordu.

Durs durdu, aynı şaşkınlıkla ona baktı.

Conval dizlerinin üstüne çöktüğünde göğsünden kanlar akmaya devam ediyordu. Thor sanki yavaş çekimde Conval'ın, can Lejyon kardeşinin, kendi kardeşi gibi sevdiği çocuğun yere kapaklanmasını ve ölümünü izledi. Hepsi Thor'un hayatını kurtarmak içindi.

Durs Conval'ın tepesinde dikildi, aşağıya baktığında yaptığından dolayı şok geçiriyordu.

Thor, Durs'ü öldürmek için atıldı ancak Conven onu engelledi. Conval'ın ikizi kendini öne atarak kılıcını çekti ve Durs'ün kafasını bedeninden oracıkta ayırdı, Durs'ün vücudu sallanarak toprağa düştü.

Thor orada dikilirken içinde bir boşluk hissetti, suçluluk duygusuyla eziliyordu. Kararlarında çok fazla hata yapmıştı. Durs'ü serbest bırakmasaydı Conval hala yaşıyor olabilirdi.

Sırtları İmparatorluğa bakıyordu ve bu askerlere bir fırsat vermişti. Açılan dairenin içine daldılar ve Thor arkasından omuz yuvasına inen bir balta darbesini hissetti, bu hareket önce yüzünü gömerek onu yere yığdı.

Kalkmaya şansı olmadan, birkaç asker üstüne çullandı, ayaklarını sırtında hissediyordu sonra bir asker ona yaklaşarak saçından kavradı ve hançeri elinde yüzüne eğildi.

"Elveda zamanı, genç adam" dedi.

Thor gözlerini kapadı ve bir başka dünyaya hareket ettiğini hissetti.

Lütfen Tanrım dedi Thor kendi kendine. Lütfen bugünü atlatmama yardım et. Bana bu askerleri öldürme gücü ver. Bir başka gün bir başka yerde onurumla öliyorum. Bu ölümlerin intikamını alabileceğim kadar yaşat beni. Gwendolyn'i son kez göreceğim kadar.

Thor yerde yatarken, hançerin gelişini gördü, mesafe azalırken zaman yavaşlamıştı. Bacaklarından başlayarak gövdesine, kollarına, avuç içlerine ve parmak uçlarına doğru ateş bastığını hissetti. Elleri o kadar çok karıncalanıyordu ki parmaklarını kapayamıyordu bile. Bu ani ateşle beraber gelen enerji içinden çıkıp patlayacak gibiydi.

Thor döndü, yepyeni bir kuvvetle dolmuştu, avucuyla saldırganı hedef aldığı anda bembeyaz bir ışık haresi avucundan yayılıyordu. Asker savaş alanına doğru uçtu ve arkasındaki birkaç askeri de ağırlığıyla savurdu.

Üzerinden akan enerjiyle beraber Thor yerinde durdu ve avucunu savaş alanına doğru yöneltirken küre şeklindeki ışık her yere dağılarak çok hızlı ve çok yoğun bir biçimde bir yıkım

dalgası oluşturdu. Öyle ki dakikalar içinde tüm İmparatorluk askerleri koca bir yığın halinde ölü olarak yere serilmişlerdi.

Anın ateşi sakinlediğinde Thor saydı. Kendisi, Reece, O'Connor, Elden ve Conven hayattaydı. Yakındaki Krohn ve Indra da yaşıyordu, Krohn nefes nefeseydi. Tüm İmparatorluk askerleri ölmüştü ve ayaklarının dibinde Conval yatıyordu.

Dross da ölmüştü, bir İmparatorluk kılıcı kalbine saplanmıştı.

Hayatta kalan tek kişi Drake'ti. Orada bir İmparatorluk hançerinin açtığı yarayla inleyerek yatıyordu. Thor ona doğru ilerlerken Reece, O'Connor ve Elden onu sürükleyerek acı içinde ayağa kalkmasını sağladılar.

Drake acıyla yüzünü buruşturup alaycı ve küstah bir ifade takındı, yarı baygındı.

"Bizi en başta öldürmeliydin." dedi, ağzından kan damlıyor ardından uzun uzun öksürüyordu. "Her zaman çok saftın. Çok aptaldın."

Thor yanaklarına kanın hücum ettiğini hissetti, onlara inandığı için kendine daha çok kızırıyordu. En çok da saflığının Conval'ın ölümüne sebep olmasına içerliyordu.

"Bunu sadece bir kez soracağım," diye kükredi Thor." Bana gerçeği söylersen yaşamana izin veririm ama yalan söylersen diğer iki kardeşinin yolundan gidersin. Seçim senin."

Drake birkaç sefer öksürdü.

"Kılıç nerede?" diye haykırdı. "Bu sefer gerçeği söyle."

Drake öksürükten boğulacak gibi oldu, sonra kafasını kaldırdı ve Thor'la göz göze geldi. Bakışları nefret doluydu.

Sonunda "Aslabatmaz" diye cevap verdi.

Thor diğerlerine baktı onların da hiçbir fikri yoktu aklı karışmıştı.

"Aslabatmaz?" diye sordu Thor.

"Dipsiz bir göl orası" diyerek Indra katkıda bulundu ve öne geldi. "Büyük Çölün en ücra köşesindedir. En derinden daha derin bir Göldür."

Thor, Drake'e kaşlarını çatarak baktı.

"Neden?" diye sordu.

Drake öksürdü, güçten düşüyordu.

"Gareth'in emirleri," dedi. "Onun asla geri getirilemeyecek bir yere gönderilmesini istedi."

"Ama neden?" diye ısrar etti Thor, şaşırılmıştı. "Neden Kılıcı yok etsin?"

Drake yukarı baktı ve gözleriyle buluştu.

"Eğer o kullanmayacaksa," dedi Drake. "O zaman kimsenin kullanmaması için."

Thor ona uzun ve acı acı baktı sonunda doğruyu söylediğine ikna oldu.

"O zaman vaktimiz az," dedi Thor, gitmeye hazırlanırken.

Drake kafasını iki yana salladı.

"Oraya asla zamanında varamazsınız," dedi "Sizden günlerdir öndeler. Kılıç zaten sonsuza kadar kayboldu. Vazgeçin ve Halka'ya dönün, hayatlarınızı kurtarın."

Kafasını sallama sırası Thor'daydı.

"Senin gibi düşünmüyoruz," diye cevap verdi. "Bizler hayatlarımızın kurtulması için yaşamıyoruz. Bizdeki kahramanlık içten gelir. Ve bu bizi nereye götürürse oraya gideriz."

"Kahramanlığın sizi nereye getirdiğine bak," dedi Drake. "Cesaretin bile diğerleri gibi senin de aptal olduğun gerçekliğini değiştirmiyor. Kahramanlığın ederi yoktur."

Thor küçümseyerek ona baktı. Bu yaratıkla aynı evde büyütülüp tüm çocukluğunu geçirdiğine inanamıyordu.

Thor kılıcın kınını sıkarken parmak boğumları beyaza döndü her şeyden çok bu çocuğu öldürmeyi istiyordu. Drake'in gözleri Thor'un ellerine kaydı.

"Durma," dedi Drake. "Öldür beni. Hemen yap ve bitir şu işi."

Thor gözlerini dikip acı acı baktı, bunu yapmayı çok istiyordu ancak Drake'e eğer gerçeği söylerse onu öldürmeyeceğini söylemişti. Thor sözüne her zaman sadık kalırdı.

Sonunda “Yapmayacağım,” dedi. “Her ne kadar bunu hak etsen de ölümün benim elimden olmayacak çünkü seni öldürerek en az senin kadar aşağılık olurum.”

Thor döndüğünde Corven atılarak tiz sesini cınlattı:

“Kardeşim için!”

Hiç biri müdahale edemedi. Conven kılıcını kaldırdı ve Drake’in kalbine sapladı. Conven’in gözleri çılgınlıktan ve acıdan parıldıyordu. Drake’i ölümle buluştururken vücudunun yere düşmesini ve ölmesini izledi.

Thor yere baktığında, ölü adamın Conven’in kaybı için sadece küçük bir teselli olduğunu biliyordu. Hepsini için geçerliydi. Ama bu da bir şeydi.

Thor önlerinde uzanan geniş çöle baktığında Kılıç’ın bu sınırların ötesinde bir yerde olduğunu biliyordu. Sanki gezegenler ötesindeydi. Tam da yolculuklarının sona erdiğini düşündüğü anda henüz başlamamış olduğunu fark etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erec Dük'ün kalesindeki silah odasında bulunan bir grup askerin arasında Savaria'nın kapıları ardında güvenle oturuyordu. Hepsi de karşı karşıya kaldıkları canavarlar tarafından yaralanmış ve hırpalanmıştı. Yanında arkadaşı Brandt oturuyordu ellerini kafasına almıştı, tıpkı diğerleri gibi. Odadaki hava hüznüydü.

Erec de bunu hissediyordu. Vücudundaki her kas lordun adamları ve canavarlarıyla girdikleri günün savaşından dolayı ağrıyordu. Hatırladığı kadarıyla savaşın en çetin günüydü ve Dük çok sayıda adam kaybetmişti. Eğer Alistair olmasaydı o, Brandt ve diğerleri şimdiye kadar çoktan ölmüş olurlardı.

Erec ona minnettardı ve dahası bu his aşkla yenilenmişti. Kız aklını çeliyordu ve bu daha önce başına hiç gelmemişti. Onun özel hatta kuvvetli olduğunun hep farkındaydı ancak günde gerçekleşen olaylar bunu artık tasdiklemişti: Kim olduğunu, kökenine ait sırrı öğrenmek için her zamankinden çok yanıp tutuşuyordu. Yalnız burnunu sokmayacağına yemin etmişti ve o sözünü hep tutardı.

Erec onu yeniden görebilmek için bu toplantının bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Dük'ün şövalyeleri saatlerdir burada oturuyor, kendilerine gelmeye, neler olduğunu anlamaya ve şimdi ne yapacaklarını bulmaya çalışıyorlardı. Kalkan inmişti ve Erec sonuçları hakkında hala kafa yoruyordu. Demek ki artık Savaria saldırıya açıldı daha da kötüsü haberciler Silesia'da Kraliyet Sarayı'nda olanlarla ve Andronicus'un istilasını ile ilgili haberleri getiriyorlardı. Kalbi kardeşleriyle beraber Gümüş'te olmayı ve topraklarını korumayı dilerdi. Ama işte burada Savaria'daydı, kaderi onu buraya getirmişti. Ona burada da ihtiyaç vardı, Dük'ün şehri ve halkı sonuç olarak MacGil imparatorluğunun stratejik bir bölümünü oluşturuyordu ve bu nedenle burası da savunulmalıydı.

Fakat Andronicus'un Savaria'ya saldırmak için taburlarından birini göndermesiyle ilgili gelen sayısız haberden dolayı Erec, milyonlardan oluşan ordusunun Halka'nın her bir köşesine yayılacağını biliyordu. İş bittiğinde Andronicus hiçbir şeyi sağlam bırakmayacaktı. Erec hayatı boyunca Andronicus'un fetihlerini dinlemişti; adaletten uzak ne kadar zalim bir adam olduğunu biliyordu. Basit bir matematikle Dük'ün birkaç yüz adamı Andronicus'un askerlerine karşı koymak için yetersiz kalacaktı, Savaria için kıyamet gelmişti.

Upuzun, ahşap masanın bir ucunda eğreti oturan, kendini bira masrafasında kaybetmiş, saçları ağarmış yaşlı savaşçı ve Dük'ün danışmanı; zırhlı eldivenini masaya vurarak "Bence teslim olalım," dedi. Diğer askerler sus pus ona baktılar.

"Başka ne şansımız var ki?" diye ekledi. "Onların milyonlarına karşı biz sadece birkaç yüz kişiyiz."

"Belki en azından sadece şehri korumak için savunabiliriz." dedi bir başka asker.

Bir diğeri "Ne kadar dayanabiliriz ki?" diye sordu.

"MacGil'in takviyeleri gelene kadar, tabii eğer o kadar dayanabilirsek."

Bir başka savaşçı "MacGil öldü," dedi. "Bize kimse yardım edemez."

Bir başkası itiraz etti, "Ama kızı yaşıyor, askerleri de. Bizi burada bir başımıza bırakmazlar!"

"Kendilerini bile zar zor savunabiliyorlar!" diye karşı çıktı bir diğeri.

Hepsi bir ağızdan birbiriyle atışmaya, birbirinin sözünü kesmeye ve aynı konu hakkında başa dönerek homurdanmaya başladılar.

Erec orada durdu ve hepsini izledi, içi bomboştu. Saatler önce bir haberci gelmiş ve korkunç haberi, Andronicus'un işgalini haber vermişti. Ayrıca Erec için daha da kötüsü şimdi öğrendiği kadarıyla MacGil'in öldürülmüş olmasıydı. Erec Kraliyet Sarayı'ndan o kadar uzun süredir uzak kalmıştı ki oradan uzun zamandır aldığı ilk haber buydu ve kalbine sanki bir hançer saplanmıştı. MacGil'i babası gibi severdi, bu kayıp içinde dile getirebileceğinden çok daha büyük bir boşluk oluşturmuştu.

Dük boğazını temizledi, oda yavaştan sessizleşti, tüm gözler Dük'e çevrildi.

"Bu duvarların gücü ve sahip olduğumuz dövüş yetenekleriyle şehrimizi bir saldırıya karşı koruyabiliriz" diye başladı Dük kelimeleri tane tane seçerek, "Bizden sayıca beş kat daha büyük olan bir orduya – hatta belki on kat daha fazla olan bir orduya karşı şehrimizi savunabiliriz. Kuşatmayı püskürtmek haftalar bile sürse buna karşı da hazırlıklıyız. Her türlü düzenli orduya karşı savaşı kazanabiliriz." dedi ve içini çekti.

"Ancak İmparatorluğun övündüğü düzenli ordu değil," diye ekledi. "Bir milyon adama karşı savunma yapamayız, bir işe yaramaz." dedi ve duraksadı.

"Ancak teslim olmamız da nafile. Andronicus'un esirlerine ne yaptığını hepimiz biliyoruz. Bana kalırsa her iki şekilde de öleceğiz. Buradaki soru başımız dik ayaklarımız yere basar halde mi öleceğiz yoksa vazgeçerek mi? Ben derim ki dimdik duralım!"

Dük "O zaman başka seçeneğimiz kalmadı" diye devam etti. "Savaria'yı savunacağız ve asla teslim olmayacağız, Ölebiliriz elbet ama hep birlikte."

Odada ağır bir sessizlik oluştu, diğerleri de düşünceli birbirlerini onayladılar. Görünüşe göre hepsi başka bir cevabın peşindeydi.

Erec sonunda sessizliği delerek " Bir başka yol daha var," dedi.

Tüm gözlerin ona çevrildiğini hissedebiliyordu.

Dük konuşması için kafasıyla işaret etti.

Erec "Saldırabiliriz," dedi.

"Saldırmak mı?" diye tekrar eden askerler şaşırılmıştı. "Birkaç yüz kişiye karşı bir milyon adama saldırmak mı? Erec korkusuz olduğunu biliyoruz da sen delirdin mi?"

Erec hayır anlamında kafasını salladı, son derece ciddiydi.

"Düşünmediğiniz konu şu, Andronicus'un adamları saldırılabileceğimizi hesap etmiyorlar. Burada şaşırtma faktörünü kullanabiliriz, eğer burada oturur savunmayla yetinirsek ölürüz ana saldırırsak düşündüğümüzden çok daha fazlasını haklarınız daha da önemlisi eğer doğru şekilde ve doğru yerde saldırırsak sadece onları geride tutmayı başarmakla kalmayız – onlara karşı savaşı kazanabiliriz."

"Kazanmak mı?" diye bağırdı hepsi bir ağızdan şaşkınlıklarını gizlemeden hepsi Erec'e bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dük.

"Andronicus bizi burada oturup şehrimizi savunurken bulacağını sanıyor," diye açıkladı Erec. "Adamları şehrimizin kapılarının ardındaki rastgele bir geçidi tutabileceğimizi hiç hesaba katmıyorlar. Burada şehirde sağlam duvarların avantajına sahibiz belki ama dışarıda, savaş alanında da şaşırtma avantajına sahibiz. Ve şaşkınlık yaratma her zaman sağlamlıktan yeğdir. Eğer doğal bir geçidi tutabilirsek, onları tek bir noktaya toplayıp orada saldırabiliriz. Bahsettiğim nokta Doğu Boğazı'dır."

"Doğu Boğazı mı?" diye sordu bir asker.

Eric kafasını salladı.

"O nokta, iki uçurumun arasında derin bir yarığa sahip, tek geçiş buradan günlerce uzak mesafede olan Kavonia Dağları. Eğer Andronicus'un adamları buraya gelecekse en kestirme yol Boğaz olacaktır. Aksi halde dağları aşmaları gerekir. Kuzey yolu çok dar ve yılın bu zamanı çok çamurlu olur ki bu da onlara haftalar kaybettirir. Güneyde ise Ford Nehri'ni aşmaları lazım."

Dük hayranlıkla Erec'e baktı, sakalını sıvazlayarak düşündü.

"Haklı olabilirsin, Andronicus adamlarını Boğaz'a yönlendirebilir. Başka bir ordu için orayı seçmek kendine fazla güvenmek olur ancak milyonlarca adamıyla bu onun tercih edebileceği bir yol olabilir."

Erec kafasıyla onayladı.

"Eğer oraya ulaşabilirsek eğer bunu yutarlarsa onları şaşırtıp kapana kıştırabiliriz. Bu pozisyonumuzla birkaç adamımız binlercesini tutabilir."

Diğer tüm askerler Erec'e umutla karışık hayranlıkla baktılar odada neredeyse elle tutulur bir sessizlik hakimdi.

“Cesur bir plan bu dostum,” dedi Dük. “Ancak elbette sen çok cesur bir askersin. Hep öyleydin.” Dük hizmetliye işaret etti.” Bana bir harita getir!”

Çocuk odadan koşarak çıktı ve bir başka kapıdan içeri tekrar girdiğinde elinde kalın rulo bir parşömen tutuyordu. Masaya serdi, askerler masanın etrafını çevirerek üstünde çalışmaya başladılar.

Erec uzanarak haritada Savaria'yı buldu parmağıyla takip ederek doğuya yöneldi ve Doğu Boğazı'na gelince durdu. Göz alabildiğine uzanan dağlarla çevrili dar bir yarıktı burası.

Askerlerden biri “Mükemmel,” dedi.

Diğerleri sakallarını sıvazlayarak kafalarıyla onayladılar.

Bir asker “ Birkaç düzine askerin binlercesini bu boğazda durdurduğuna dair hikayeler duymuştum” dedi.

Bir diğeri “Koca karı masalı bunlar” dedi kinayeli. “Evet şaşırtma taktiğini kullanabiliriz ama elimizde başka ne var? Korunaklı duvarın dışında kalmış olacağız.”

“Doğanın duvarları bizi korur,” dedi bir başka asker. “Bu dağlarda, metrelerce yükseklikte sağlam uçurumlar var.”

“Hiçbir şey güvenli değil,” diye ekledi Erec. “Dük'ün dediği gibi ya burada ya da orada ölürüz. Bence orada ölelim, zafer cesura iltimas geçer.”

Dük uzun süre sakalını sıvazladıktan sonra en sonunda kafasını onaylar gibi salladı, geri yaslandı ve haritayı rulo yaptı.

“Silahlarınızı hazırlayın” diye seslendi. “Bu akşam yola çıkıyoruz!”

*

Erec yeniden tam tekmil savaş kıyafetleri içinde, kılıcı belinden aşağı sarkarken Dük'ün kalesinin koridorlarından geçti, herkesin gittiği yönün aksine ilerliyordu. Bu, son savaşı olabilirdi ve yola çıkmadan önce yapması gereken önemli bir işi halletmeliydi.

Alistair'i görmeliydi.

Gün savaşından döndüklerinden beri Alistair kaledeydi ve koridorun sonundaki odasında Erec'in gelmesini umuyordu. Bu mutlu buluşma tek hayaliydi. Yeniden gitmesi gerektiğine dair kötü haberi onunla paylaşmak zorunda olduğunu fark ettiğinde Erec'in kalbi acıdı Onun burada olacağını, kalenin duvarları ardında güvende olduğunu bilmek bir nebze de olsa içini rahatlatıyordu. İşte bu yüzden onu güvende tutmaya, İmparatorluğu kurtarmaya her zamankinden daha fazla kararlıydı. Birbirlerine evlenme sözü verdiklerinden bu yana Erec onunla vakit geçirmeyi her şeyden çok istiyordu, onu yeninden bırakması gerektiğini düşününce kötü oldu. Ne yazık ki bu isteğini gerçekleştirmek şimdilik mümkün değildi.

Erec köşeyi dönerken mahmuzlarından çıkan ses boş kalenin koridorunda çınliyordu. Kendini vedaya hazırlamaya çalıştı; biliyordu ki acı dolu olacaktı. En sonunda çok eski kemerli ahşap kapıya ulaştığında zırhlı eldivenini vurarak kapıyı nazikçe çaldı.

Odadan kapıya doğru ayak seslerini duydu ve hemen sonra kapı açıldı. Erec'in kalbi Alistair'i her gördüğünde olduğu gibi hızla atmaya başladı. İşte uzun ve dalgalanan saçları, büyük parlak gözleriyle kapının girişinde duruyordu sanki cennetten gelen bir melek gibi Erec'e bakıyordu. Onu her gördüğünde sanki git gide güzelleşiyordu Alistair.

Erec içeri girdi ve onu kucakladı, Alistair de ona sarıldı, uzun süre onu kollarında sımsıkı tuttu hiç bırakmak istemiyordu. Erec de gönüllü değildi, her şeyden çok kapıyı kapatıp onun olduğu yerde durabileceği kadar çok kalmak istiyordu. Ancak bu mümkün değildi.

Onun sıcaklığı ve Erec'e verdiği his dünyadaki her şeyi mükemmel yapıyordu ve onu bırakmayı hiç istemiyordu. Nihayet geri çekildi ve ışıldayan gözlerine baktı. Alistair'in gözleri Erec'in zırhına, silahlarına kaydı. Kalmayacağını anlayınca yüzü düştü.

“Yine gidiyor musunuz Lord’um?” diye sordu.

Erec başını öne eğdi.

“Arzum bu değil leydim” diye cevap verdi. “İmparator askerleri yaklaşıyor ve eğer burada kalırsam hepimiz öleceğiz.”

“Peki ya giderseniz?” diye sordu Alistair.

Erec “Her iki koşulda da ölebilirim,” diye kabul etti. “Ancak en azından bu hepimize bir şans tanıyacak. Çok küçük ama yine de bir şans.”

Alistair pencereye doğru yürüdü, Dük’ün meydanında güneşin batışını izlemeye koyuldu, yüzü bu yumuşak ışıkla aydınlanmıştı. Erec suratındaki üzüntüyü görüyordu, ona yaklaştı ve boynunda saçları sıyrarak onu okşamaya başladı.

“Üzülmeyin leydim” dedi. “Eğer kurtulursam size döneceğim. Birlikte sonsuza kadar bütün tehlike ve tehditlerden uzak yaşayacağız. Nihayet kendi hayatlarımızı yaşamak için özgür olacağız.”

Üzüntüyle Alistair’in ellerini tuttu.

“Korkuyorum,” dedi Alistair

“Yaklaşan ordulardan mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi ona dönerek. “Sizden.”

Erec şaşırılmıştı.

“Artık benim hakkımda farklı düşündüğünüzden korkuyorum,” dedi. “savaş alanında olanları gördükten sonra.”

Erec hayır anlamında kafasını salladı.

“Hakkınızda kesinlikle farklı düşünmüyorum” dedi. “Benim hayatımı kurtardınız bunun için size sadece minnettarım.”

Alistair kafasını salladı.

“Ama farklı olan bir tarafımı da gördünüz,” dedi. “Normal olmadığımı, diğerleri gibi olmadığımı şahit oldunuz. İçimde anlayamadığım bir güç var ve beni garip bir canavar gibi görmenizden çok korkuyorum. Belki de beni artık karınız olmasını kabul edemeyeceğiniz bir kadın olarak görüyorsunuzdur.”

Alistair’in sözleri Erec’in kalbini acıttı, ona doğru bir adım attı, ellerini kendi ellerinin içine aldı ve tüm ciddiyetiyle gözlerine baktı.

“Alistair” dedi. “Seni olduğum her şeyle beraber seviyorum. Senden daha fazla sevdiğim hiçbir kadın olmadı ve olmayacak. Seni olduğun her şeyle beraber seviyorum ve başkalarından farklı olduğunu düşünmüyorum. Her ne gücün varsa ve her kim isen – bunu hiç anlamasam bile- hepsini kabul ediyorum ve hatta hepsi için minnettarım. Burnumu sokmayacağıma söz verdim ve bu sözümü tutacağım. Sana asla soru sormayacağım. Her ne isen seni olduğun gibi kabul ediyorum.”

Uzun süre Alistair Erec’e baktı ve bakışlarını sıcak bir gülümsemeyle kesti, rahatlama ve neşeyle gözleri doldu. Döndü ve onu kucakladı tüm her şeyiyle onu sıkıca sardı ve kulağına fısıldadı: “Bana dön geri.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gareth mağaranın kenarında durdu, güneşin batışını izlerken bekledi. Kirli dudaklarını yaladı ve odaklanmaya çalıştı. Afyonun etkisi nihayet geçiyordu. Başı hafif dönüyordu, günlerdir ne bir şey yemiş ne de içmişti. Gareth kaleden riskli kaçışını hatırladı. Lord Kultin onu pusuya düşürmeden hemen önce şöminenin arkasındaki gizli geçitten kaçarkenki gülümsemesini... Kultin davasında akıllı davranmıştı ancak Gareth ondan daha zeki idi. Herkes gibi o da Gareth'ı hafife almış, Gareth'in her yerde casuslarının olduğunu fark etmemiş böylece kurduğu tuzaktan Gareth'in neredeyse anında haberdar olduğunu anlamamıştı.

Gareth tam zamanında, Kultin onu pusuya düşürmeden ve Andronicus Kraliyet Sarayı'nı işgal edip yerle bir etmeden önce kaçmıştı. Aslında Lord Kultin ona iyilik yapmıştı.

Gareth eski ve gizli geçitlerden kalenin dışına kadar kaçmayı başarmış, yer altında sürünüp ilerleyerek kendini Kraliyet Sarayı'ndan kilometrelerce ötedeki bir kasabaya atmıştı. Bu mağaranın yakınlarında yüzeye çıkmış, buraya ulaşır ulaşmaz da çökmüş ve tüm gün zalim kış koşullarında donma derecesine gelene kadar uyumaya koyulmuştu. Keşke daha fazla kıyafet getirseydim diye hayıflanmıştı.

Uyandığında, Gareth çömelip etrafını, uzakta küçük bir çiftçi kasabasında bacalarından duman tüten birkaç kulübeyi ve Andronicus'un kasaba ve köylerde dolaşan adamlarının olduğu komşu bölgeleri gözetlemişti. Askerler dağılana kadar sabırla bekledi. Karnına aklıktan ağrılar giriyordu ve o kulübelere birine ulaşması gerektiğini biliyordu, yemek kokusu burnuna kadar geliyordu.

Gareth mağaradan koşarak çıktı, her yönü kesiyor, hızla nefes alıyordu; telaşlıydı ve korkuyordu. Yıllardır koşmamıştı ve nefesi kesiliyordu, ne kadar zayıf ve bitkin düşmüş olduğunu fark etti. Annesinin kafasına vurarak açtığı yara zonkluyordu, eğer tüm bu olanlardan sonra hayatta kalmayı başarsa onu kendi elleriyle öldürmeye yemin etti.

Gareth kasabaya koşarken şans eseri sırtları ona dönük İmparatorluk askerlerinden bir kaçına yakalanmadan devam etti. Gördüğü ilk kulübeğe yanaştı, burası diğer hepsi gibi sade, içeriden sıcacık bir ışığın süzüldüğü tek odalı bir yerdi; Kendi yaşlarında genç bir kız gördü, yanında daha küçük bir kızla – belki kız kardeşi, olsa olsa on yaşında- ve bir parça etle kapıdan içeri girerken kendi kendine “işte burası” dedi.

Gareth onlarla beraber içeri dalarak takipte kaldı ve arkalarından kapıyı kapattı, küçük kızı arkasından tutarak kolunu boğazına sardı. Kız bir çağlık attı ve Gareth belindeki bıçağını çıkarıp boğazına dayayınca ablası yemek tabağını yere düşürdü

Kız korktu ve ağlamaya başladı.

“BABA!”

Gareth döndü, mumlarla ve leziz kokularla dolu sıcak kulübeğe baktı, genç kızın yanı sıra anne ve babaları masanın yanında ayakta duruyorlar, korku ve öfke dolu gözlerle Gareth'a bakıyorlardı.

Küçük kız daha sıkı tutarken çaresiz geriye çekildi ve “Onu öldürmemi istemiyorsanız yaklaşmayın” diye bağırdı.

Genç kız “Kimsiniz siz?” diye sordu. “Adım Sarka. Kız kardeşimin adı Larka. Biz barışçıl bir aileyiz, kız kardeşimden ne istiyorsunuz? Onu rahat bırakın!” dedi.

“Kim olduğunuzu biliyorum” dedi babası gözlerini kısıp tasvip etmeyen bir tavırla bakarak. “Siz eski Kral'sınız, MacGil'in oğlusunuz.”

“Ben *hala* Kralım” diye bağırdı Gareth “Sizler de benim halkımsınız. Dediğimi yapacaksınız!”

Baba Gareth'a bakarak kaşlarını çatı.

“Eğer kral sizseniz, ordunuz nerede?” diye sordu. “Ve eğer kral sizseniz, genç ve masum bir kız İmparatorluk hançeriyle rehin almak da neyin nesi? Belki de bu babanızı öldürürken kullandığınız hançerin aynısıdır, öyle değil mi?” diye küçümseyerek sordu. “Dedikodulardan haberim var.” dedi.

“Keskin bir dilin var,” dedi Gareth. “Konuşmaya devam edersen kızını öldüreceğim.”

Baba yutkundu, gözleri korkuyla açıldı ve sustu

“Bizden ne istiyorsunuz?” diye sordu anne.

“Yemek,” dedi Gareth "Yemek ve yatacak bir yer. Eğer askerlere burada olduğumu ima edecek her hangi bir şey yaparsanız, kızı öldürürüm. Kandırmaca yok, anlaşıldı mı? Beni bu şekilde bırakın kız da yaşasın. Geceyi burada geçirmek istiyorum. Sen, Sarka tabağını getir. Ve sen kadın! sen de ateşi körükle ve bir şal getir omzuma. Yavaş hareket edin!”

Gareth, babanın anneye onay vermesini izledi. Sarka yerdeki etleri tabağa topladı anne de kalın bir örtüyü Gareth’ın omuzlarına serdi. Titremesi dinmeyen Gareth, ateşe yaklaştı, yükselen alevler yerde otururken sırtını ısıtıyordu. Hala ağlayan Larka’yı güvenle tutuyordu. Sarka tabağıyla ona yaklaştı.

“Yere yanıma koy” diye emretti Gareth, “Yavaşça!”

Kaşlarını çatan Sarka söyleneni yaptı kız kardeşine endişeyle baktı; yemeği yavaşça adamın yanına, yere bıraktı.

“Şansınız yok” dedi Gareth. “Bu gece burada uyuyacağım, onu kollarımda bu şekilde tutarak. Ben güvende olduğum sürece o da güvende olacak.”

Gareth kokudan aklını yitiriyordu. Uzandı ve boştaki eliyle eti aldı, diğer eliyle de Larka’nın boğazına dayalı hançeri tutuyordu. Çiğnedi, çiğnerken her bir ısırıkta kendinden geçercesine gözlerini kapadı. Yutabileceğinden daha büyük lokmaları çiğnedi, ağzından yemekler dökülüyordu.

“Şarap!” diye seslendi.

Anne, şarap tulumunu getirdi Gareth tulumu sıkarak şarabı ağzına boşalttı ve mideye indirdi. Derin bir nefes aldı, çiğnedi ve içti; kendine gelmeye başlamıştı.

“Artık bırak onu!” dedi babası.

"Olmaz," diye cevap verdi Gareth. "Bu gece burada böyle uyuyacağım, kollarımda kızla. Ben güvende olduğum sürece o da güvende. Şimdi kararını ver, bir kahraman mı olmak istiyorsun yoksa kızın yaşamasını mı?"

Aile fertleri konuşmadan ve duraksayarak birbirlerine baktılar sonra,

Sarka "Size bir soru sorabilir miyim?" dedi. "Eğer o kadar iyi bir kralsanız, halkınıza neden böyle davranıyorsunuz?"

Gareth şaşırarak kıza baktı ve sonunda geriye yaslanarak bir kahkaha attı.

"Benim iyi bir kral olduğumu kim söyledi ki?" dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn gözlerini açtığı anda dünya etrafında dönüyordu, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Yanında Silesia'nın büyük, kemerli, kırmızı ve taştan kapılarını ve onu hayretle izleyen İmparatorluk askerlerini gördü. Yanında Steffen varken gökyüzünün bir aşağı bir yukarı hareket ettiğini gördü. Biri tarafından taşındığını fark etti, birinin kollarındaydı.

Boynunu uzatınca Argon'un parlayan ve keskin gözlerini gördü. Yanlarında Steffen yürürken Argon tarafından taşınıyordu. Üçü Silesia'nın kapılarından geçerken yolu onlar için açan İmparatorluk askerleri de onlara bakıyordu. Etrafları beyaz bir ışıqla çevriliydi, Gwendolyn Argon'un kollarındayken bir çeşit koruyucu enerji kalkaniyle örtülü olduğunu hissedebiliyordu. Tüm askerlerin yolu açması için bir çeşit büyü yaptığını fark etti.

Gwen Argon'un kollarında rahat ve güvende hissetti. Vücudundaki her kas ağrıyordu, bitkindi ve eğer denese bile yürüyebileceğinden emin değildi. Yollarına devam ederken gözlerini kırptırdı ve parçalar halinde etraftaki görüntüleri kaydetti. Çökük bir duvar parçası, yıkık bir siper, yanmış bir ev ve enkaz yığınlarını gördü. Avluyu geçip Kanyon'un ucundaki en dış kapılara geldiklerini ve buraları geçerken de askerlerin kenara çekildiklerini gördü.

Kanyon'un ucuna geldiklerinde metal çubuklarla kaplı platform, Argon orada dururken aşağı indi ve onları Silesia'nın içine aldı.

Aşağı şehre girdiklerinde Gwendolyn düzinelerce yüz gördü, Sileasia vatandaşlarının endişeli, nazik yüzleri Gwendolyn sanki bir oyun sahnesindeymiş gibi onun geçişini izliyordu. Şehrin ana meydanından aşağı inmeye devam ederlerken tüm halk merak ve ilgiyle ona bakıyordu.

Meydana ulaştıklarında yüzlerce insan etraflarını çevirdi, içlerinde tanıdık yüzler gördü: Kendrick, Srog, Godfrey, Brom, Kolk, Atme, Gümüş ve Lezyon'dan düzinelercesi... Etrafında toplanmışlardı yeni doğan güneşte yüzlerindeki elem seçiliyordu, sis Kanyon'dan dağılırken soğuk rüzgar tenini ısırdı. Elinde olsa tüm bunlardan kurtulmak istercesine gözlerini yumdu. Kendini izlenecek bir nesne gibi hissediyor bu duyguyla param parça olup derinlere düşüyordu. Aşağılanmış ve hepsini hayal kırıklığına uğratmış olduğu duygusu benliğini kaplıyordu.

Tüm insanları geride bırakıp aşağı şehrin dar geçitlerinden bir başka kemerli girişe ve nihayet aşağı Silesia'nın küçük sarayına geçtiler. Gwen bu muhteşem kırmızı kaleye girerken kah kendine geliyor kah baygın yatıyordu. Merdivenlerden yukarı çıkıp uzun bir koridordan ilerledikten sonra bir başka yüksek kemerli kapı girişine vardılar. En sonunda küçük bir kapı açıldı ve bir odaya girdiler.

Oda loştu. Burası ortasında neredeyse tavana uzanan dört ayaklı bir yatağın olduğu geniş bir yatak odasıydı. Yatağın hemen yanında çok eski mermer bir şöminede harlı ateş yanıyordu. Odada görevli fazlaca hizmetli vardı. Argon, Gwendolyn'i yatağa nazikçe yatırırken endişeyle ona bakan çok sayıda insan başına toplandı.

Argon bir kaç adım geriye giderek çekildi ve kalabalığın ortasında görünmez oldu. Gwen onu gözlerini kırparak aradı ancak artık görüş alanında yoktu, gitmişti. Onu bir kalkan gibi çepeçevre saran koruyucu enerjisinin eksikliğini hemen hissetti. Etrafında o yokken kendini daha soğuk ve daha güvensiz hissediyordu.

Gwen çatlamış dudaklarını ıslattı ve bir an sonra başının yastıkla desteklendiğini ve kurumuş dudaklarına fayda etmesi için bir bardak su verildiğini hissetti. Suyu kana kana içerken ne kadar susamış olduğunu fark etti. Başını kaldırdığında tanıdığı bir kadını gördü.

Illepra, İmparatorluk şifacısı. Illepra ona endişe dolu, yumuşak bakışlı ela gözleriyle bakarken, suyunu içirdi, alnına ılık bir bez koydu ve yüzüne düşen saçları geriye itti. Avucunu alnına götürdü, Gwen geçiş yapan enerjiyi hissedebiliyordu. Gözlerinin ağırlaştığını ve istememesine rağmen kısa bir süre sonra gözlerinin kapandığını duyumsadı.

*

Gwendolyn gözlerini açtığı anda ne kadar süredir orada olduğunu kestiremiyordu. Hala bitkin hissediyordu ve tam olarak kendine gelmiş değildi. Rüyasında bir ses duydu ve o sesi şimdi yeniden işitiyordu.

"Gwendolyn" dedi ses. Zihninde yankılanışını duyduğunda bu sesin ona daha önce kaç kere seslenmiş olduğunu merak etti.

Kafasını kaldırdığında Kendrick'in ona baktığını gördü. Yanında kardeşi Godfrey ile beraber Srog, Brom, Kolk ve diğerleri vardı. Diğer yanında ise Steffen duruyordu. Yüzlerindeki ifadeden nefret ediyordu; ona sanki acınası biriymiş, sanki ölümden dönmüş gibi bakıyorlardı.

"Kız kardeşim," dedi Kendrick gülümseyerek ama Gwen sesindeki endişeyi duyumsuyordu. "Bize neler olduğunu anlat."

Gwen kafasını salladı, olanları anlatmak için çok yorgundu.

Neredeyse fısıldayarak dedi ki "Andronicus," ve sonra boğazını temizledi. "Denedim... teslim olmayı... şehrimiz karşılığında... Ona güvendim. Aptal..."

Kafasını tekrar tekrar salladı, yanaklarından tek bir damla göz yaşı süzüldü.

"Hayır, sen asilsin," diye düzelti Kendrick elini avucuna alırken. "Sen hepimizden daha cesursun."

Godfrey de bir adım öne gelerek "Sen büyük bir lider ne yapması gerekiyorsa onu yaptın," dedi. Gwen kafasını salladı.

"Bizi kandırdı..." dedi Gwendolyn, "... bana da saldırdı. Üstüme McCloud'u saldı."

Gwen kendine hakim olamadı, kelimeler daha ağzından çıkarken ağlamaya başladı. Bir liderin bunu yapmayacağını bilse de kendini tutamıyordu.

Kendrick elini daha sıkıca tuttu.

"Beni öldüreceklerdi.." dedi. "...Steffen kurtardı ..."

Hepsi, Gwen'in sadakatle yanında duran Steffen'a saygıyla dönüp baktılar; o da kafasını eğdi.

Alçak gönüllülükle "Benim yaptığım ufacık bir şeydi ve çok geçti," dedi. "Çok fazla adama karşı tectim."

"Yine de kız kardeşimizi kurtardın bunun için sana her zaman borcumuz var," dedi Kendrick. Steffen kafasını salladı,

"Benim ona çok daha büyük bir borcum var," diye cevap verdi.

Gwen doğruldu ve

"Argon ikimizi de kurtardı," dedi

Kendrick'in yüzüne gölge düştü, "İntikamınızı alacağız," dedi.

"Kendim için endişe duymuyordum," dedi Gwen. "Asıl endişelendiğim, şehrimiz... halkımız... Silesia... Andronicus.... buraya saldıracak..."

Godfrey elini okşadı,

"Şimdilik bunlara kafanı yorma," dedi öne gelerek. "Dinlen. Bu konuları biz hallederiz, artık buradasın ve güvendesin."

Gwen gözlerinin ağırlaştığını hissetti. Ayık mıydı rüya mı görüyordu emin değildi.

Illepra öne çıkıp koruma içgüdüleriyle "Artık uyuması gerekiyor," dedi.

Gwendolyn bunları uzaktan duyar gibi oldu, üzerine iyiden iyiye bir ağırlık çöktü, bir uyur bir uyanık haline geri döndü. Zihninde Thor'un ve babasının imgelerini gördü. Hangisi gerçek hangisi rüya ayırt etmekte zorlanıyordu, o an gerçekleşen konuşmalardan parça bölümler hatırlayabiliyordu.

"Yaraları ne kadar ciddi?" diye sordu bir ses, muhtemelen Kendrick'ti bu.

Illepra'nın avucunu alnında hissetti, gözleri kapanmadan önce son duydukları Illepra'ya aitti:

"Vücudundaki yaralar hafif Lordum ama ruhundakiler derin."

*

Gwen yeniden uyandığında ateşin sesini duydu, ne kadar zaman geçtiği hakkında bir fikri yoktu. Gözlerini kırptı ve loş odaya baktı, kalabalık dağılmıştı. Odada bir tek yanındaki sandalyede oturan Steffen, yanı başında bileklerine merhem süren Illepra ve bir kişi daha vardı. Ona endişeyle bakan yaşlı bir adamdı bu. Onu tanıyor gibiydi ama çıkarmakta zorlanıyordu. Kendini çok yorgun hissediyordu sanki yıllardır uyumamıştı.

"Leydim?" dedi yaşlı adam ona doğru eğilerek. İki eliyle büyük bir şey tutuyordu, gözlerini kaydırduğunda bunun deri kaplı bir kitap olduğunu gördü.

"Ben Aberthol," dedi. "Eski öğretmeniniz. Beni duyabiliyor musunuz?"

Gwen yutkundu ve yavaşça evet anlamında başını salladı, gözlerini biraz araladı.

"Sizi görmek için uzun süredir bekliyorum, " dedi. "Uyandığınızı gördüm."

Gwen yavaşça kafasını salladı, hatırlıyordu ve şu an buradaki varlığı için minnettardı.

Aberthol eğilerek büyük kitabı açtı, Gwen ağırlığını kucağında hissedebiliyordu, sayfaları çevirirken çıkan çtırdamaları duyuyordu.

"Alimler Evi yakılmadan önce kurtarabildiğim bir kaç kitaptan biri bu, " dedi. Bu MacGil'in dördüncü yıllığıydı. Bunu okumuştunuz. İçinde fetihler, zaferler, yenilgiler ve pek tabii başka hikayeler var. Büyük liderlerin yaralandıkları hikayeler. Vücutlarına aldıkları yaralar, ruhlarına aldıkları bereler. Düşünebileceğiniz her türlü hasar, leydim. Ben de size şunu söylemeye geldim: Tüm adam ve kadınları alsanız, içlerinden en iyisi bile hiç tahayyül edilemeyecek şekilde acılar çekmiş, yaralanmış, kötü muamele ve işkenceye maruz kalmışlardır. Yalnız değilsiniz, zaman çarkının bir zerresi de sizsiniz. Şimdiye kadar sizden çok daha fena acılar çekmiş nicesi mevcut ve daha fazlası da kurtularak büyük lider olma yollarına devam etmişlerdir.

Bileğini tutarak "Lütfen utanmayın," dedi. "Size bunu söylemek istedim. Asla utanmayın. Yaptıklarınızdan dolayı duymanız gereken utanç değil onur ve cesarettir. Halka'nın görüp göreceği tüm büyük liderler kadar büyüksünüz ve başınıza gelenler bunu hiç bir şekilde küçültemez."

Duyduklarından etkilenen Gwen'in yanaklarından gözyaşları süzüldü, söyledikleri tam da duymaya ihtiyacı olan şeylerdi ve bunlar için minnettardı. Bunları biliyordu ve söylediklerinin doğru olduğunu mantığıyla kavırıyordu.

Ancak duygusal olarak bunları duyumsamak onun için hala zordu. Bir tarafı olanlardan sonra sonsuza kadar yaralı kalacağını hissediyordu, aslında bunun doğru olmadığını bilse bile şu an hissettiği buydu.

Aberthol gülümsedi, elinde şimdi daha küçük bir kitap vardı.

"Bunu hatırladınız mı?" diye sordu kırmızı deri kaplı kapağı açarken. "Çocukluğunuz boyunca tüm boş vakitlerinizi değerlendirdiğiniz en sevdiğiniz kitap buydu. Atalarımızın efsaneleri. Burada zamanınızı hoşça geçireceğinize yardımcı olacağını düşündüğüm ve özellikle okumak istediğim bir hikaye var. "

Bu davranış Gwen'i derinden etkilemişti ancak daha fazlasına dayanamayacaktı. Üzgünce kafasını salladı.

"Teşekkürler" dedi boğuk sesiyle, yanağından bir yaş daha süzüldü. "Ancak şu an daha fazlasına dayanamam."

Yüzüne hayal kırıklığı vuran öğretmen anlayışla başını salladı.

Ümitsizce "Başka bir zaman," dedi Gwen. "Şimdi yalnız kalmaya ihtiyacım var lütfen beni yalnız bırakın. Hepiniz," dedi, Steffen ve Illepra'ya dönerek.

Hepsi ayağa kalkıp başlarını eğdi ve odadan ayrıldılar.

Gwen suçlu hissediyordu ama bunu yapmalıydı, kendini bir topun içine hapsedip ölmeyi arzuluyordu. Kulak kabartınca odadan ayrılırken çıkardıkları ayak seslerini, kapıyı arkadan kapamalarını duydu, odanın boş olduğundan emin olmak için etrafına baktı.

Ancak öyle olmadığını görünce şaşırdı, orada yalnız bir gölge kapı girişinde her zamanki mükemmel duruşuyla dikiliyordu. Yavaşça Gwen'e doğru yürüdü, yatağa yanaşmadan bir kaç adım ötede yüzünde hiç bir ifade taşımadan durdu.

Bu, annesiydi.

Gwen onu, eski Kraliçe'yi karşısında görünce şaşırdı, hiç olmadığı kadar ciddi ve gururluydu. Yüzünde her zamankinden daha vakur bir ifadeyle ona bakıyordu. Gözlerinde diğer misafirlerde olan şefkat belirtisi görünmüyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Gwen.

"Seni görmeye geldim."

"Ama ben seni görmek istemiyorum," dedi Gwen. "Artık kimseyi görmek istemiyorum."

"Ne istediğin umurumda değil," dedi annesi soğuk ve kendinden emindi. "Ben senin annenim ve seni dilediğim zaman görebilirim."

Gwen annesine duyduğu o bilindik öfkenin yeniden alevlendiğini hissetti, annesi şu an görmek istediği son kişiydi. Ama onu tanıyordu, söyleyeceklerini bitirmeden burayı terk etmeyecekti.

"Konuş o zaman," dedi Gwendolyn. "Konuş, bitir ve beni yalnız bırak."

Annesi içini çekti.

"Bunu bilmiyorsun," dedi annesi. "Ama gençken, senin yaşlarındayken, ben de senin gibi saldırıya uğradım."

Gwen ona baktı, hiç bilmiyordu.

"Baban biliyordu," diye devam etti annesi. "Ama umurunda olmadı. Benimle yine de evlendi. O zaman dünyamın sona erdiğini hissetmiştim fakat öyle olmadı."

Gwen gözlerini kapadı, yanaklarından bir başka gözyaşının düştüğünü hissetti, konunun açılmasını engellemeye gayret etti. Annesinin hikayesini dinlemek istemiyordu. Annesinin ona içten şefkat göstermesi için artık biraz geçti. Onca yıllık kötü muameleden sonra buraya öylece girebileceğini ve onu anladığını gösteren hikayesini anlatıp her şeyi düzeltebileceğini mi umuyordu?"

"Bitti mi?" diye sordu Gwendolyn.

Annesi öne eğildi, "Hayır, henüz *bitirmedim*," dedi katı bir şekilde. "Artık Kraliçe sensin – buna uygun davranmanın vakti geldi," dedi annesi; sesi bir çelik kadar sertti. Gwen annesinin sesinde, daha önce hiç tanık olmadığı bir gücü işitti. "Kendine acıyorsun, ama kadınlar her gün her yerde senden çok daha kötü kaderlere maruz kalıyorlar. Sana olanlar hayatın utancı içinde hiç sayılır. Beni anlıyor musun? Hiç sayılır."

Annesi iç çekti.

"Eğer hayatta kalmak ve bu dünyada güvende hissetmek istiyorsan güçlü olmalısın. Erkeklerden daha güçlü. Erkekler o ya da bu şekilde önüne gelecektir, mesele sana ne olduğu değil senin bunu nasıl algıladığın. Buna nasıl tepki verdiğin. Nereye kadar kontrolünün olduğu. Düşüp ölebilirsin ya da güçlü olabilirsin. Bu bir kadını bir kızıdan ayıran farktır."

Gwen annesinin yardım etmeye çalıştığını biliyordu ama yine de yaklaşımındaki şefkat yoksunluğuna gönül koydu. Üstüne, nutuk atılmasından nefret ederdi.

"Senden nefret ediyorum," dedi Gwendolyn. "Hep ettim."

"Bunu biliyorum," dedi annesi. "Ben de senden nefret ediyorum. Yine de bu birbirimizi anlayamayacağımız anlamına gelmez. Senin sevgini istemiyorum. Senin için istediğim şey güçlü olman. Bu dünya güçsüz ve korkak insanlar tarafından yönetilmiyor – burası güçlülere karşı hiç bir şey olmamış gibi karşı duranlar tarafından yönetiliyor. Dilersen çöküşü yaşayıp ölebilirsin. Bunun için çok zamanın var fakat bu çok sıkıcı. Güçlü ol ve yaşa. Gerçekten yaşa. Diğerleri için örnek ol çünkü seni temin ederim, bir gün nasıl olsa gerçekten öleceksin. O nedenle, yaşıyorsan hayata tutun."

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdı Gwendolyn, daha tek bir kelime duymak istemiyordu.

Annesi soğuk soğuk ona baktı ve nihayet sonu gelmez bir sessizlikten sonra döndü ve bir tavus kuşu gibi çalımla çıkışa yöneldi, kapıyı çarparak çıktı.

Boş bir sessizlik içinde Gwen ağlamaya başladı, ağladı ve gözyaşları sel oldu. Bunların hepsinin bir anda yok olup bitmesini hiç olmadığı kadar çok istedi.

ALTINCI BÖLÜM

Kendirck Kanyon'un kenarındaki geniş alanda durdu, dağılan sise baktı. Gözlerini diktiği yerde kalbinin kırıldığını hissediyordu. Kız kardeşini o şekilde görmek içini parçalamıştı; sanki kendine saldırılmış gibi bitkin hissediyordu. Silesialıların Gwen'i liderden daha çok bir aile üyesi olarak gördükleri belli oluyordu. Onlar da ümitsizliğe kapılmışlardı. Sanki Andronicus hepsinin canını yakmıştı.

Kendrick kendini suçlu hissetti. Ne kadar cesur ve ne kadar gururlu olduğu düşünülürse küçük kız kardeşinin bunu yapabileceğini bilmeliydi. Kimseye onu durdurma şansı tanımadan gidip kendini teslim edeceğini görmeliydi ve o bunu engelleyecek bir yol bulmuş olmalıydı. Kız kardeşinin tabiatını, ne kadar güvenilir olduğunu ve iyi kalbini biliyordu. Ayrıca bir savaşçı olarak bazı liderlerin ne kadar zalim olduğunu Gwen'den daha iyi biliyordu. Ondan daha büyük ve daha bilgeydi bu nedenle onu hayal kırıklığına uğrattığını hissetti.

Kendrick tüm bunlardan da kendini sorumlu tuttu. Bu dar boğazın yükünü tek bir kişinin, tahta yeni geçmiş 16 yaşındaki bir kızın alması çok zordu. Bu yükün altına tek başına girmemeliydi. Böyle büyük bir karar bırak kendini, babasına bile oldukça ağır gelirdi.

Gwendolyn bu şartlar altında elinden gelenin en iyisini hatta belki de hepsinin yapabileceğinden bile daha iyisini yaptı. Kendrick Andronicus'la nasıl başa çıkılabileceği ile ilgili hiç bir fikre sahip değildi. Hiç biri değildi.

Kendrick öfkeden kıpkırmızı olmuş suratıyla Andronicus'u düşündü. O ahlaktan, prensipten ve insanlıktan nasibini almamış bir liderdi. Kendrick'e göre şimdiye kadar teslim olmuş olsalardı hepsinin aynı kaderi paylaşacağı kesindi: Andronicus hepsini ya öldürecek ya da tutsak edecekti.

Bir anda değişen bir şey oldu, Kendrick bunu tüm adamların gözlerinde görüyordu, hatta kendinde de hissediyordu. Silesialılar artık sadece hayatta kalma, savunma niyetinde değillerdi. Artık intikam istiyorlardı.

"SILESIALILAR!" diye kükredi bir ses.

Kalabalık sustu ve sese doğru baktılar. Yukarı şehirde, Kanyon'un kenarında onlara yukarıdan bakan yandaşlarıyla çevrili Andronicus duruyordu

"Size bir şans veriyorum!" diye gümbürdedi sesi. "Gwendolyn'i verin ve yaşamınıza izin vereyim! Yoksa gün doğumundan başlayarak üzerinize ateşler salacağım, öyle güçlü bir ateş olacak ki hepiniz öleceksiniz."

Durup gülümsedi.

"Teklifim oldukça cömert, fazla düşünmeyin."

Böyle konuştuktan sonra arkasını dönerek çekti gitti.

Silesialılar yavaşça dönüp birbirlerine baktılar.

Srog öne çıktı.

"Silesialı kardeşlerim!" diye bağırdı Srog, gittikçe kalabalıklaşan savaşçı topluluğa, Kendrick onu hiç bu kadar ciddi görmemişti. "Andronicus sevgili kralımız MacGil ve büyük Kraliçe'mizin öz kızı, en güzel ve en sevilen liderimize saldırdı. Bu hareketiyle hepimize ayrı ayrı saldırmış oldu. Onurumuzu lekelemeye çalışırken yaptığı tek şey kendisinininkini lekelemektir!"

Kalabalık "EVET!" diye bağırdı, adamlar kılıçlarının kabzalarını tutuyor, gözlerinden ateş püskürüyor ve yerlerinde duramıyordu.

Srog "Kendrick," dedi ona dönerek. "Önerin nedir?"

Kendrick önünde duran adamların gözlerini delercesine baktı.

Damarlarında akan öfkeyle " SALDIRALIM!" diye bağırdı Kendrick.

Kalabalık kükreyerek onay verdi, her dakika artan sayıları ve gözlerindeki korkusuzlukla. Bu insanların her biri ölümüne dövüşmeye hazırды.

Kendrick yeniden bağıarak "ADAM GİBİ ÖLELİM, KÖPEK GİBİ DEĞİL!" dedi.

Kalabalık "YAŞA!" diye hep bir ağızdan bağırdı.

"GWENDOLYN İÇİN SAVAŞACAĞIZ. ANNELERİMİZ, KIZ KARDEŞLERİMİZ VE KARILARIMIZ İÇİN SAVAŞACAĞIZ!"

"YAŞA!"

"GWENDOLYN İÇİN" diye bağırdı Kendrick.

"GWENDOLYN İÇİN!" diye onayladı kalabalık.

Kendilerinden geçen bu kalabalığın sayısı an be an artıyordu.

Kendrick ve Srog dar topraklara, Yukarı Silesia'ya gitmek için tırmanışa geçtiklerinde son bir haykırışla onları takip ettiler. Andronicus'a Gümüş'ün gerçek yüzünü gösterme zamanı gelmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Thor; Reece, O'Connor, Elden, Conven, Indra ve Krohn'la beraber nehrin ağzında duruyordu, hepsi Conval'ın cesedine bakıyorlardı. Hava çok ağırdı. Thor ağırlığı kendi göğsünde de hissediyordu, Lejyon kardeşi Conval'a bakarken bu his sanki onu aşağı çekiyordu. O ölmüştü. Mümkün değil gibiydi bu. Thor kendini bildiğinden beri bu yolculukta altısı da birlikteydi. Sayılarının beşe düşeceğini hiç hesaplamamıştı. Bu ona ölümlülüğü hissettirdi.

Thor, Conval'ın ona hep destek olduğu zamanları hatırladı, onun için hep oradaydı, yolculuklarının her adımında, Thor'un Lejyon'a katıldığı ilk günden itibaren. Onun erkek kardeşi gibiydi. Conval hep Thor'u severdi, diğerlerinin aksine onun hakkında hep iyi şeyler söylerdi; onu en başından arkadaşı olarak kabul etmişti. Özellikle de Thor'un hataları sonucunda, onu orada cansız yatarken görmek Thor'un midesini bulandırdı. O üç kardeşe hiç güvenmemiş olsaydı Conval bugün dimdik ayakta olacaktı.

Thor Conval'ı Conven'siz düşünemiyordu, birbirinin aynı ikizlerdi onlar, ayrılmazlardı; birbirlerinin düşüncelerini tamamlarlardı. Conven'in hissettiği acıyı tahmin bile edemiyordu. Conven artık aklı başında değilmiş gibi duruyordu. Eskiden bildiği o mutlu, kaygısız Conven tek bir darbe sonrasında bedenini terk etmişti.

Savaşın yapıldığı alanın kenarında hep beraber ayakta durdular, İmparatorluk askerlerinin cesetleri etraflarında yığın halindeydi. Orada çakılı halde Conval'a bakıyorlardı, ona düzgün bir cenaze töreni yapmadan oradan kıpırdamaya niyetli değillerdi. İmparatorluk görevlilerinin üstünde kaliteli kürkler buldular, bunları yırtarak Conval'ın bedenini sardılar. Onları buraya getiren küçük sandala cansız bedeneni yerleştirdiler. Vücudu kaskatıydı ve sırt üstü gökyüzüne bakıyordu. Bir savaşçını cesediydi bu. Conval donmuş gibiydi, vücudu sert ve maviydi, sanki daha önce hiç yaşamamıştı.

Orada dururlarken Thor ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu, hepsi kendi üzüntüsünde kaybolmuştu ve hiç biri bu vücuda veda etmek istemiyordu. Indra, Conval'ın kafasına avucunu koydu ve küçük daireler çizerek gözleri kapalı halde Thor'un anlamadığı kendi dilinde bir şeyler mırıldandı. Bu yaşlı cenaze törenini kendi başına yönettiğinden Conval'ı ne kadar önemseydiğini anlıyordu ve Thor duyduğu seste bir nebze olsun huzur hissetti. Çocukların hiç biri ne söyleyeceklerini bilmiyordu, Indra töreni gerçekleştirirken orada kasvetle ve sessizce durdular.

Sonunda Indra töreni sonlandırdı ve bir adım geri gitti. Conven yaklaştı, yanaklarından yaşlar akıyordu, kardeşinin yanına çömeldi, uzandı ve devrilmiş kafasına elini koydu.

Eğilerek kayığa hareket verdi. Nehrin hareketsiz suyu içinde salınmaya başlayan sandalı, sanki gel-gitler durumdan haberdar olmuş gibi aniden başlayan akıntı yavaşça ve nazikçe içine çekti. Git gide gruptan uzaklaşırken Krohn ağlıyordu. Bir anda ortalığı bir sis kapladı ve kayığı içine aldı, gözden kaybolmuştu.

Thor sanki kendi vücudu yer altına emilmiş gibi hissetti.

Çocuklar yavaşça birbirlerine döndüler ve savaş alanının ötesindeki topraklara baktılar. Buranın ardında geldikleri yer altı dünyası vardı, bir tarafta çimenlik geniş bir alan diğer tarafta ise alabildiğine uzanan çöl duruyordu. Yollarını seçecekleri yer burasıydı.

Thor Indra'ya döndü.

"Aslabatmaz'a ulaşmak için çölü geçmemiz mi gerekli?" diye sordu.

.Indra onaylarca kafasını salladı.

"Başka yolu yok mu?" diye sordu.

Indra yeniden kafasını salladı.

"Başka yollar var ama kestirme değil, haftalar sürer. Eğer hırsızları yenmeyi düşünüyorsan tek yolumuz bu."

Diğerleri uzunca ve düşünceli halde baktılar, güneş yeri dövüyordu, dalgalar hareketliydi.

"Acımasız görünüyor," dedi Reece, Thor'un yanına gelerek.

"Burayı geçip de kurtulan kimseyi bilmiyorum," dedi Indra. "Bu vahşi yaratıklarla dolu uçsuz bucaksız bir yer."

"Yeterli hazırlığımız yok," dedi O'Connor. "Bunu başaramayız."

"Evet ama Kılıcı giden yol burası," dedi Thor.

"Kılıcın hala var olduğunu var sayarsak," dedi Elden.

"Eğer hırsızlar Aslabatmaz'a varırlarsa," dedi Indra, "o zaman kıymetli Kılıç sonsuza dek yitirilir. Hayatımızı bir rüya uğruna tehlikeye atıyorsun. Yapabileceğin en iyi şey şimdi Halka'ya dönmek olur."

Karalı bir şekilde "Geri dönmüyoruz," dedi Thor.

"Özellikle de şimdi," diye ekledi Conven öne çıkarak, gözleri ateş ve acıdan parlıyordu.

"Ya o Kılıcı bulacağız ya da bulmaya çalışırken öleceğiz," dedi Reece.

Indra kafasını salladı ve iç geçirdi.

"Sizden başka bir cevap beklemiyordum," dedi. "Hepinizin gözü kara."

*

Thor diğerleriyle, sert güneşte gözlerini kısarak çöle doğru yürümeye başladı, aman vermez sıcaklık nefeslerini kesiyordu. Yer altı dünyasından, oradaki kasvetten ve güneşi göremeden geçirilen günlerden kurtulmanın ne kadar heyecan verici olduğunu düşündü. Ancak orası ne kadar aşırıysa burası da öyleydi. Bu çölde güneşten başka biç bir şey yoktu; sarı güneş ve sarı gökyüzü, tümü üstüne üstüne gelirken gidecek başka hiç bir yeri yoktu. Baş ağrıyor ve dönüyordu. Kendini ayaklarını sürüyerek çekiyordu ve bunun bitmek tükenmez bir yolculuk olacağını hissediyordu. Diğerlerine baktığında aynı görüntüyle karşılaştı.

Yarım gün boyunca yürüyüşlerine devam etmişlerdi ve daha ne kadar gidebilirlerdi bilemiyordu. Indra'ya baktı, başlığını kafasında elleriyle tutuyordu, onun iyi olup olmadığını merak etti. Belki de bu yolculuğa kalkıştıkları için gerçekten gözleri karaydı ama Kılıcı bulacağına yemin etmişti, başka ne seçeneği vardı ki?

Yürüyüşleri sırasında ayakları toz bulutu kaldırıyor, kumlar her yere dağılırken zaten zor olan nefes alışları daha da güçleşiyordu. Ufukta ise görünen tek şey güneşin dövdüğü tozdu. Gözün görebildiği her yer dümdüzdü. Tek bir yapı, yol veya dağ yoktu. Hatta hiç bir şey yoktu. Sadece çöl. Thor dünyanın sonuna geldiklerini hissetti.

İlerlerken Thor tek bir şeyle avunuyordu; en azından şimdilik gittikleri yere ilk kez güveniyordu. O üç kardeşi dinlemeye, onların merhametine ve o aptal haritalarına muhtaç değildi, şimdi Indra'yı dinliyorlardı ve Indra'ya kardeşlere güvendiğinden çok daha fazla güveniyordu. Doğru yöne gittiklerinden emindi sadece yolculuktan sağ çıkacaklarından emin değildi.

Thor belli belirsiz bir ses duymaya başlamıştı, aşağı baktığında kumun etrafında daireler çizdiğini gördü. Diğerleri de bunu görüyordu ve Thor kumların yavaşça toplandığını görerek şaşırıyordu, daireler ayaklarının dibinde gittikçe daha yoğunlaşıyordu ve sonra havaya dağılıyorlardı. Hemen sonra bir toz bulutu çıktı, çöl zeminindeki kumu git gide daha yükseğe atıyordu.

Birden tüm vücudunun daha da kuru hale geldiğini hissetti. Sanki vücudundan damla damla su çekiliyordu ve su için dayanılmaz bir istek duyuyordu, hayatında hiç bu kadar susamamıştı.

Panik halinde su tulumuna elini götürdü, kaldırdı ve tam ağzına götüreceksen, su döndü ve yukarı hareket etti. Dudaklarına hiç değmeden gökyüzüne uçmuştu.

"Neler oluyor?" diye Indra'ya bağırdı Thor.

Gökyüzüne korkuyla bakıyordu Indra, başlığını tuttu.

"Tersine yağmur!" diye cevap verdi.

"O da ne?" diye bağırdı Elden, boğazını tutup nefes almaya çalışırken.

"Yukarı doğru yağıyor!" diye cevap verdi. "Tüm nem gökyüzüne emiliyor!"

Thor cildindeki tüm suyun yukarı çıkmasını ve derisinin çatlayıp kup kuru kalmasını izledi, deri parçaları dağılarak toprağa düşüyordu.

Thor dizlerinin üstüne çöktü, boğazını tuttu zar zor nefes alıyordu, etrafındakilerin de durumu aynıydı.

"Su!" diye yalvardı yanında duran Elden.

İşte o an bir gümbürtü koptu sanki bin tane gök gürültüsü aynı anda koptu. Thor gökyüzünün siyaha döndüğünü gördü. Tek bir fırtına bulutu inanılmaz bir hızla üstlerine doğru ilerleyerek geliyordu.

"YERE YATIN!" diye bağırdı Indra. "Gökyüzü tersine dönüyor!"

Kelimelerini henüz bitirmişti ki gökyüzü yarıldı ve sular aşağıya boşaldı, gel git dalgası gibi bir güçle Thor ve diğerlerini yıkıp geçti.

Thor bilmediği uzun bir süre su dalgasının içinde çırpınarak yuvarlandı. Sonunda çöl toprağının yüzüne çıktı, dalga üstlerinden geçmişti. Bunu yağmur dalgaları takip etti, Thor ve diğerleri kafalarını kaldırarak kana kana su içtiler ve sonunda vücutları yeniden suyla buluştu.

Yavaşça hepsi kendilerine geldiler, zor nefes alıyorlardı, dayak yemiş gibiydiler. Birbirlerine döndüler. Kurtulmuşlardı. Yaşadıkları şok ve korku biraz azalınca birden kahkahaya boğuldular.

"Yaşıyoruz!" dedi O'Connor.

"Çölün bize yapabileceği en kötü şey bu mu?" diye sordu Reece, hayatta olduğu için neşeli bir sesle.

Indra kafasını karamsar bir şekilde salladı.

"Erken kutlama yapıyorsunuz," derken endişeli görünüyordu. "Yağmurdan sonra çöl hayvanları da su içmeye çıkar."

Korkunç bir ses duyuldu ve Thor baktığında topraktan çıkarak hızla onlara doğru gelen küçük yaratıklar ordusunu korku içinde izledi. Thor omzundan baktığında yağmurun bıraktığı göleti fark etti ve tam olarak susamış yaratıklarının yollarında durduklarını anladı.

Thor'un daha önce hiç görmediği düzinelerce yaratık bulundukları yola doğru yarış halinde koşuyorlardı. Bunlar, sığira benzeyen sarı büyük hayvanlardı ancak iki katı büyüklüğündelerdi; dört kolları ve dört boynuzları vardı onlara doğru iki ayaklarının üstünde koşuyorlardı. Komik bir şekilde saldırıya geçmişlerdi, arada bir dört pençeleri üzerine düşüyorlar sonra zıplayarak yeniden ayaklarını kullanıyorlardı. Onlara koşarken kükrediler ve çıkardıkları sesler zemini titretiyordu.

Thor ve diğerleri kılıçlarını çektiler ve savaşıma hazırlandılar. İlk hayvan yaklaştığında Thor yana yuvarlanıp hayvanla çarpışmamayı umarak yoldan çekildi, onları geçerek suya koşmalarını umdu.

Yaratık Thor'u deşmek için yere eğildi ancak Thor yuvarlanınca, hedefini kaçırdı. Thor'un korktuğu başına geldi- tatmin olmayan hayvan bir daire çizdi ve daha da öfkeli halde doğrudan Thor'a saldırdı. Görünüşe göre amacı suya ulaşmaktan çok onu öldürmekti.

Boynuzlarını indirerek tekrar saldırıya geçince, Thor havaya zıpladı ve hızla geçerken boynuzlarından birini kılıcıyla kesti. Hayvan bir çığlık atarak iki bacağı üzerinde zıpladı, etrafında döndü Thor'u gözüne

Yaratık bacağına kaldırarak Thor'u ezmeye yeltendi ama ayaklarını kaldırmasıyla kumlar havalandığı ve toz bulutu oluşturduğu için Thor yuvarlanarak kendini yaratığın ayakları altından çekebildi. Yaratık yeniden ayaklarını kaldırdı bu sefer Thor kılıcını çekerek yaratığın göğsüne sapladı.

Göğsüne aldığı kılıç darbesiyle yaratık yeniden ciyakladı, Thor ise yaratığın ölüsü yere düşmeden tam zamanında altından çekildi. Şanslıydı, yoksa yaratığın ağırlığı Thor'u toprağa gömerdi.

Thor yeniden ayağa kalkınca bir başka yaratığın saldırıya geçtiğini gördü, yolundan çekildi fakat boynuzu kolunu delmiş ve parçalamıştı. Acıyla bağırdı ve kılıcını düşürdü. Kılıcsız kalınca sapanını çıkarıp bir taş yerleştirdi ve yaratığa fırlattı.

Yaratık gözüne isabet eden taşla tökezledi ve bağırdı- ama saldırıdan vazgeçmedi.

Thor sola ve sağı kaçı, yaratığın yolundan zikzak yaparak kaçmaya çalışıyordu ancak çok hızlı gelmişti. Kaçacak bir yer kalmamıştı, artık saniyeler sonra saldırganın pençelerinde kalacağını biliyordu. Koşarken, Lejyon kardeşlerine baktığında onların da aynı durumda olduğunu gördü hepsi yaratıklardan kaçmaya çalışıyordu.

Yaratık yaklaştı ve sadece bir kaç adım uzaktayken korkunç horultusu ve kokusu Thor'un duyularında çınılıyordu. Boynuzlarını eğmişti, Thor darbeye karşı kendini hazırladı.

Aniden yaratığın çığlığı duyuldu, Thor dönüp bakınca yaratığın havaya kaldırılmış olduğunu gördü. Thor şaşkınlıkla yukarı bakıyordu ne olduğunu anlamamıştı. Arkasında yüzlerce metre uzunluğunda, bir dinozor boyunda devasa ve sıra sıra keskin dişlere sahip yeşil renkli bir canavar gördü. Yaratığı çenesiyle sanki küçük bir lokma gibi tutuyordu, arkaya eğilerek yaratığı fırlatıp ağzına attı. Tuttu, yerleştirdi, dişleriyle çiğnedi ve üç koca lokmada mideye indirdikten sonra dudaklarını yaladı.

Thor'un etrafındaki tüm sarı yaratıklar canavardan koşarak uzaklaştılar. Canavar onları kovalarken bir o yana bir bu yana gidiyor, giderken de koca kuyruğunu sallıyordu. Kuyruk Thor'u arkasından yakaladı ve onu diğerlerinin yanına yere hızla fırlatarak gönderdi. Canavar onları geçmişti, ilgisini onlardan çok sarı yaratıklar çekiyordu.

Thor döndü ve diğerlerine baktı hepsi orada küçük dillerini yutmuş bir halde Thor'a bakıyorlardı.

Indra ayakta kafasını sallıyordu.

"Merak etmeyin," dedi, "çok daha kötüye gidecek."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendrick Yukarı Silesia'nın yanmış meydanından geçti, yanında Srog, Borm, Kolk, Atme, Godfrey ve bir düzine Gümüş vardı. Hepsi özellikle yavaşça yürüyor, elleri kafalarının arkasında teslim olduklarını gösteriyorlardı.

Küçük grup onları izleyen binlerce İmparatorluk askerini geçerek, şehir kapısının uzağında beklediği görülen Andronicus'a doğru ilerliyorlardı. Kendrick ilerlerken tüm gözleri üzerlerinde hissetti, hava ise gergindi. Binlerce taburun işgaline rağmen meydan iğne atsan sesi yankılanacak kadar sessizdi.

Bir saat önce, Kendrick Andronicus'a teslimiyetini haykırmış ve bu grup birlikte yola çıkarak silah taşımadıklarını göstermek için İmparatorluk askerlerinin arasından yürüyüp Andronicus'un önünde resmen diz çökmek için gelmişlerdi. Kendrick'in kalbi yürürken yerinden çıkacak gibiydi, etrafındaki binlerce küstah düşmanı gördüğünde ağzı kupkuru olmuştu.

Kendrick ve diğerleri bu sahneyi prova etmişlerdi, Andronicus'a yaklaştıklarında ve Kendrick onun ne kadar vahşi ve devasa bir adam olduğunu yakından gördüğünde, planlarının tutması için dua etti. Çünkü eğer tutmazsa bu hayatlarının sonu demekti.

Yürüdüler ve nihayet Andronicus'un generalleri öne çıkana kadar da mahmuzları şingirdayarak bu yürüyüşe devam ettiler. General azametli görüntüsüyle kaşlarını çatı, kaba bir hareketle elini Kendrick'in göğsüne indirdi. Muhtemelen tedbirden, Andronicus'a yirmi adım uzaklıkta durdurulmuşlardı. Askerleri Kendrick'in tahmin ettiğinden daha zekiydi, o Andronicus'a tamamen yaklaşmayı umuyordu ama belli ki bu izin verecekleri bir şey değildi. Kendrick'in kalbi daha hızlı atmaya başladı, umudu bu uzaklığın planlarında bir aksaklığa yol açmamasıydı.

Hepsi orada sessizce ve yüzleri birbirlerine dönük dururlarken Kendrick boğazını temizledi.

"Yüce Andronicus'a teslim olmaya geldik," diye duyurdu Kendrick, sesi patlayacak gibiydi, diğerleriyle dururken en ikna edici tonuyla konuşmaya çalışıyor hareketsiz Andronicus'un gözlerine bakıyordu.

Andronicus uzandı ve kolyesindeki kafaları gevşetti, onlara hırlama ya da belki de gülümsemeye benzer bir havayla yukarıdan bakıyordu.

"Şartlarınızı kabul ediyoruz," dedi Kendrick. "Yenilgi kabulümüzdür."

Andronicus kocaman taştan bir bankta otururken hafifçe öne eğildi ve yüzünde gülümsemeye benzer bir ifadeyle onlara baktı.

"Biliyorum," dedi, sesi meydanda yankılanıyordu. "Kız nerede?"

Kendrick buna hazırlıklıydı.

"Buraya efendimiz ve onun şanlı görevlilerine bağlılığımızı bildirmeye geldik," dedi Kendrick. "Önce gelerek teslimiyetimizi bildirmek istedik. Bitirdiğimizde diğerleri de müsaadenizle yola çıkacak."

Kendrick yaptığı "müsaadenizle" eklemesinin hoş olduğunu, daha da gerçekçi bir hava yarattığını düşündü. Bir askeri danışmandan yıllar önce çok güzel bir ders almıştı: Kendini beğenmiş bir komutanla uğraşırken her zaman egosunu cezbet. Onu yağlarsan, kudretlerine ve büyüklüklerine oynarsan, bir kumandanın yapabileceği hataların sınırı olmaz." demişti.

Andronicus biraz geriye yaslandı, cevap vermemişti.

"Tabii ki çıkacaklar," dedi Andronicus. "Aksi halde bu küçük grubunuzun burada olması aptalca olurdu."

Andronicus oturduğu yerden onlara bakarken sanki karar vermeye çalışıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyor gibiydi, Kendrick'in kalbi yerinden çıkacaktı.

Sonunda uzun bir bekleyişten sonra Andronicus karar vermiş gibiydi.

"Öne çık ve diz çök," dedi. "Hepiniz."

Diğerleri Kendrick'e baktı, Kendrick kafasını sallayınca hepsi öne bir adım atıp Andronicus'un önünde diz çöktüler.

“Tekrarlayın,” dedi kumandan. “Bizler, Silesia'nın temsilcileri...”

“Bizler, Silesia'nın temsilcileri...”

“Bugün Yüce Andronicus'a teslim oluyoruz...”

“Bugün Yüce Andronicus'a teslim oluyoruz...”

“..ve ömrümüzün geri kalanında ona sadık ve bağlı kalacağımıza...”

“..ve ömrümüzün geri kalanında ona sadık ve bağlı kalacağımıza...”

“..ve yaşadığımız müddetçe ona köle olarak hizmet edeceğimize ant içiyoruz.”

Son sözleri söylemek Kendrick için çok zordu, yutkundü ve nihayet tane tane söylenenleri tekrarlardı:

“..ve yaşadığımız müddetçe ona köle olarak hizmet edeceğimize ant içiyoruz.”

Bu sözleri tekrarlarken midesi bulandı, kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu. Nihayet acısı sona erdi.

Gergin bir sessizlik bunu takip etti ve Andronicus nihayet gülümsedi.

“Siz MacGil halkı düşündüğümden daha zayıfmışsınız,” diye küçümsedi.”Sizi kölem olarak kullanmaktan ve İmparatorluk adabını öğretmekten çok büyük keyif alacağım. Şimdi kararımı değiştirip sizleri şuracıkta öldürmeden önce gidip kızı getirin bana.”

Kendrick orada dizlerinin üstünde dururken tüm hayatı gözlerinin önünden geçiverdi. Bu anın hayatının dönüm noktalarından biri olduğunu biliyordu. Eğer her şey umduğu gibi giderse, bu günün hikayesini torunlarına anlatmak için yaşayacağını biliyordu, aksi halde çok değil biraz sonra yerde cesedi yatıyor olacaktı. Olasılıkların ona karşı olduğunu bilse de bu yine de alması gereken bir riskti. Kendi adına ve MacGiller adına ve Gwendolyn adına, mesele şimdi ya da aslaydı.

Tek hızlı bir hareketle, Kendrick arkasına uzanarak gömleğinin altından gizli kısa kılıcı aldı, ayağa kalktı ve bütün gücüyle kükredi.

“SİLESİALILAR, SALDIRIN!”

Kendrick kılıcını tam da Andronicus'u göğsüne savurarak sapladı. Keskin bir isabetle güçlü bir vuruş oldu, başka her hangi bir savaşıyı öldürmek için son derece cesur bir hareketti.

Ama Andronicus alelade bir savaşı değildi. Kendrick sadece bir metre uzağında kalmıştı ve Andronicus çok hızlıydı. Andronicus hemen o anda kılıcın hedefinden kaçmayı başardı. Keskin kılıç kolunu kestiği için yine de çılgık atıyordu, kolundan kan boşalıyordu. Hamleler havada devam etti sonrasında yanında duran general midesine aldığı darbeyle öldürüldü.

Kendrick'in haykırışıyla ortama kargaşa hakim oldu. Diğer yoldaşları da geriye uzanarak sakladıkları kılıçlarını alıp ortalarında duran askerlerin boyunlarını vuruyorlardı. Brom belinden bir hançer çıkardı yana adım attı ve yanındaki askerin boğazını kesti. Kolk, belinden kısa bir sapan çıkararak yerleştirdiği taş parçasını uzaktaki bir askeri vurmak için savurdu ve elinde tuttuğu oku ateşleyemeden askeri kafasından vurdu. Godfrey hançerini fırlattı onun hedefi diğerlerinininki kadar isabet bulmadı bunun yerine genç bir askerin bacağına delip geçti.

Etraflarında yaralı askerlerin çılgınlıkları yankılanıyordu, bu sürpriz saldırıyı hiç kimse beklemiyordu.

İşaret gelince aynı anda Silesia meydanının dört bir yanından, yerden, duvarlardan aniden askerler fıskırdı. Korkunç bir savaş çılgılığıyla gelerek oklarını hedefe doğrulttular ve gökyüzünü ok atışlarıyla kararttılar. Binlerce ok meydandan geçerek her yönden İmparatorluk askerlerini vuruyordu. O kadar çok yerden saldırıya uğruyorlardı ki askerler hangi yöne döneceklerini şaşırmış ve birçoğu panik halde birbirlerine saldırmaya başlamıştı.

Kendrick planının mükemmel işlediğini görünce heyecanlandı. Srog, Kendrick'e, bir kuşatmaya karşı inşa edilmiş ve şaşırtmacalı saldırının son ayağı olarak aşağı Silesia'yı şehrin yukarısına bağlayan gizli geçitler hakkında bilgi verdi. Tüm askerler yerlerinde sabırla Kendrick'in vereceği işareti bekliyordu.

Binlerce asker yerlerinden çok seri bir biçimde saldırarak çıkmışlar ve İmparatorluk askerlerinin harekete geçmelerine fırsat vermemeyi amaçlamışlardı. Kendrick öne atılıp cansız bir İmparatorluk askerinden kılıcını kaparak mücadeleye dahil oldu ve en yakınındaki askerlere saldırmaya başladığında ona Atme ve diğerleri de katıldı. İmparatorluk askerleri kargaşanın içinde panik olmuş halde dönerek hangi yöne gideceklerinden bile emin olmadan dört bir yana kaçışmaya başladılar.

Silesialılar avantaj elde ediyordu. Kendrick kalkanını kullanmaya başlamadan önce bile bir düzine adamı yere sermişti. Atme her zamanki gibi ona destek için onunla sırt sırta dövüşerek eşit zarar veriyordu. Her darbeye Gwendolyn'i ve intikamı düşünüyordu.

Binlerce İmparatorluk askeri o denli afflamıştı ki hepsi geriye, diğer dış meydanının kapılarına doğru koşuyorlardı. Güruh Andronicus ve adamlarına abanarak izdiham yarattıklarında, aslında adamlar yerlerinde durmaya çalıştılar ama inanılmaz sayıya karşı duramadılar. Büyükbaş hayvanlar gibi hepsi uzak kapıya koşuştular, hepsi hala her yönden fırlatılan oklardan çaresizce kaçmak istiyordu. Silesialı savaşçıların okları bittiğinde, kardeşlerinin yanında, çektikleri kılıçlarla yer aldılar.

İmparatorluk askerlerinin sayısı çok fazlaydı ancak hepsi eğitilmiş değildi ve çoğu da Andronicus'un hizmetine alınmış kölelerden ibaretti. Öte yandan Silesialılar, sayıca azlardı ancak her biri seçkin birer savaşçı, sert, iyi eğitilmiş bir askeri, her biri on İmparatorluk askeri bedeldi. Ayrıca şaşırtmaca faktörünü de kullanmışlardı bir de üstünde damarlarındaki kan deli deli akıyordu; sırtları duvara dönük, yaşama içgüdüleriyle, sevdiklerini koruma içgüdüleriyle, Gwendolyn için duydukları kızgınlıkla savaşıyorlardı. Ne de olsa bu onların şehriydi. Ve eğer bu savaşı kazanamazlarsa, ölümlerinin geldiğini pek ala biliyorlardı.

Çok sayıda Silesialının savaş borusunu üflerken çıkarttığı sesler de korkunçtu, sanki ucu bucağı olmayan bir ordu sesi gibi tınılıyordu ve daha fazla sayıda adam da tünellerden çıkıyordu. Tüm hayatları buna bağlıymış gibi saldıran binlerce adam on binlerce İmparatorluk askeri hücum ediyordu.

Dövüş amansız ve şiddetliydi, kılıçlar kılıçlarla, hançerler hançerle karşı karşıya kalınca tüm meydan kanla kaplanmıştı. Adamlar birbirlerinin gözlerine kenetlenerek boğuşuyorlar, birbirlerini öldürmek için el ele yüz yüze mücadele veriyorlardı. Kısa süre içinde savaş Silesialılar lehine döndü.

Bir boru sesi daha duyuldu ve aşağı kapılardan güçlü, vahşi savaş çılgınlıklarıyla saldıran yüzlerce Lejyon gelmeye başladı. Sapan, ok, hançer ve kılıçlarını havaya dikerek alana geldiler ve sağda solda kalan İmparatorluk askerlerini öldürerek işlerin yoluna girmesine yardım ettiler. Lejyon zaten çok sert savaşçılardan oluşuyordu, çok küçük yaştakiler de koşarlarken bile Gwendolyn ve Thor'un ismini haykırıyorlardı.

Lejyon, kuvvetlere planlandığı gibi katıldığı için katılan diğer savaşçılar kadar zarar verdi, İmparatorluk askerlerini dış kapıdan geriye, daha öteye itmeyi başardılar. Kısa süre sonra da savaş lehlerine gelişti, İmparatorluk askerlerinin cesetleri her taraftan yere düşüyordu, hayatta kalanlar da panikle koşuyorlardı. Kapının dışında bir milyon İmparatorluk askeri bekliyordu ama askerlerin kaçtığı dar bir geçitti ve hepsi sığamıyordu.

Andronicus öfkeden deliye dönmüş ve kargaşanın içine atılarak ona saldıran, birbirlerine saldıran askerlere karşı koyuyor, çıplak elleriyle kafalarını birbirlerini vurup boyunlarını koparıyor ve oracıkta öldürüyordu.

“GERİ ÇEKİLMİYORUZ!” diye bağırdı.

Askerlerden kılıçları alarak kendi silahlarıyla onları kalplerinden şişledi. Bu adam kendi başına kıyım yaratabilen tek kişilik bu ordu, ne gariptir ki Silesialılara yardım ediyordu.

En yakın generallerinden bir kaç da onun kadar vahşi savaşıyordu.

Ancak izdihama, onlara doğru koşan askerlerin bitmek bilmez ağırlığı karşısında yapabilecekleri bir şey yoktu. Çabalarına rağmen geri gitmeye ve dış kapının ötesine sürülmeye zorlandılar.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.